

ปฏิปัติธรรมคืออะไร

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ๙๗๔-๓๗๔-๑๒๙-๑

หนังสือโครงการหิงห้อย *อันดับ ๑๓*

ปฏิบัติธรรมดีอะไร

สมณะโพธิรักษ์

จำนวนพิมพ์ ๒,๐๐๐ ฉบับ

ปีที่พิมพ์ พิมพ์ครั้งที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๐

ผู้จัดพิมพ์ ธรรมทัศน์สมาคม

๖๗/๕๐ ถ.นวมินทร์ บีงก์ม กทม.๑๐๒๔๐

โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖ โทรสาร ๐-๒๓๗๓-๔๐๒๗

พิมพ์ที่ บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด

๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถนนนวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

โทร.๐-๒๓๗๕-๘๕๑๑ โทรสาร ๐-๒๓๗๕-๗๘๐๐

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา นางสาวลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง

ราคา ๒๐ บาท

ปฏิบัติธรรมดีอะไร

สมณะโพธิรักษ์

แสดงธรรมทำวัตรเช้าในงานกสิกรรมไร้สารพิษเพื่อฟ้าดิน

ณ พุทธสถานราชธานีอโศก จังหวัดอุบลราชธานี

เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๗

สังคมทุกวันนี้มันย่าแย่งลงไปทุกทีเพราะการศึกษา คึกคักกัน
อย่างไม่รู้ทิศทาง ศึกษาให้มีความรู้ความสามารถในเชิงฝีมือ ในเชิง
ความรู้เฉลียวฉลาด เฉลียวฉลาดอันนี้ภาษาบาลีท่านเรียกว่าเจโก
เจกะหรือเจกตาแปลว่าความฉลาด เจกะหรือเจโก ถ้าเป็นคำนามก็ เจกตา
ความฉลาด แต่เป็นความฉลาดที่ต่างจากคำว่าปัญญา ปัญญาเนี่ย ฉลาด
อย่างมีวิชา วิชา ช.ข้าง ๒ ตัว ตรงกันข้ามกับอวิชา

คนทุกวันนี้ฉลาดมากแต่อวิชา ยิ่งฉลาดยิ่งอวิชา' เจโก คนไทย
ฟังรู้เรื่อง ภาษานี้มันกลายเป็นภาษาไทยแล้ว เจโกคือฉลาดแกมโกง
ฉลาดที่มีทุจริตแฝง เอาเปรียบเอารัตัวอย่างซับซ้อน ไม่ปรานีใคร ฉลาด
โหดร้าย ฉลาดที่ไม่มีประโยชน์คุณค่า ฉลาดอย่างโลกีย์ อย่างคนชาวโลก
คนเราไปเรียนรู้เอาแต่ความฉลาด เรียนรู้เอาแต่ความรู้ แล้วก็ฝึกฝนเอา

๔ สมณะโพธิรักษ์

ความสามารถที่จะไปสร้างสรรค์ ก็มีความจำเป็นในการที่จะมีความสามารถ
สร้างสรรค์กอบกอดอันนั้นอันนี้มาไว้กินไว้ใช้ มาไว้สำหรับยังชีพไป
มันมีความจำเป็นก็ทำ ไม่ได้หักได้ห้ามอะไรกัน พระพุทธเจ้าก็ส่งเสริม
แต่ว่าที่สำคัญในชีวิตนี้ การศึกษาตั้งแต่อนุบาลจนถึงดอกเตอร์
ไม่ได้เห็นว่าเราจะศึกษาอะไรที่เป็นจุดสำคัญที่สุด

มีเป้าหมายของชีวิต

เราต้องศึกษาตัวเราเอง รู้ตัวเราเอง หรือซัดๆก็คือรู้ความเป็น
ชีวิต ว่าชีวิตนี้เกิดมาทำไม เกิดมาเพื่ออะไร เกิดมาควรจะทำอย่างไร
ควรจะทำอย่างไร

ถ้าเรามัวแต่สร้างความเอาเปรียบ เอาเปรียบในเชิงได้เปรียบ
ทางวัตถุก็ดี เอาเปรียบในทางอำนาจบาตรใหญ่ก็ดี หรือจะเอาเปรียบ
ในเชิงนามธรรมลึกลับซึ่งขนาดไหนก็ตาม ได้ชนะคะคานหาทุกอย่าง

กับคนที่เต็มใจเสียเปรียบ เสียสละโดยรู้ๆ โดยเข้าใจซัดๆ
แจ่มแจ้ง ไม่ลับสน ไม่สงสัยเลยว่า เราเป็นผู้ที่เสียไป เป็นผู้ให้

อย่างไหนดีกว่ากัน

ถ้ารู้ความจริงอันนี้ชัดเจนแล้ว เข้าใจสนิทหนึ่งว่าชีวิตเกิดมาเป็นคน
ก็เพื่อเป็นผู้มีคุณค่ามีประโยชน์เกื้อกูลผู้อื่น เกื้อกูลมวลมนุษยชาติทั้งหลาย
นั่นแหละคือความประเสริฐแท้แท้ในความเป็นคน จึงใช้ความรู้ความสามารถ
เพื่อเกื้อกูลผู้อื่น

ผู้ที่ศึกษาเรียนรู้ฝึกฝนอบรมเพื่อจะสร้างสรรค์ เพื่อจะมีความรู้
มากมายนั้น ก็แน่ละ เรียบนมากก็รู้มาก ฝึกฝนมากก็มีความสามารถ มีความ
เชี่ยวชาญในการสร้างการก่อ ก็ย่อมทำได้มากแน่ๆ ซึ่งมันก็ดี แต่ได้แล้ว

สร้างอะไรขึ้นมาแล้ว จะขายไปหรือให้ใครไป ก็คิดราคา แลกเปลี่ยน กลับคืนมา ถ้าแลกเปลี่ยนกลับคืนมาเท่าราคาทุน มันก็ไม่มีบาปไม่มีบุญ เราก็ไม่มีประโยชน์อะไรแก่คนอื่นเขาเลย เราเกิดมาก็มีชีวิตไม่มีประโยชน์จริงๆ แค่ว่าทุนนะ

ยกตัวอย่าง สร้างผลผลิตอะไรขึ้นมาแล้วก็แล้วแต่ ปลุกมะม่วง ขึ้นมาลูกหนึ่ง สร้างเครื่องบินขึ้นมาลำหนึ่ง ทำอะไรขึ้นมาขึ้นหนึ่ง ด้วยความรู้ความสามารถ เสร็จแล้วก็คิดราคาต้นทุนมันเท่าไร บวก ค่าใส่หุ้ย บวกค่านั่นค่านี้ บวกค่าอะไรก็แล้วแต่ วิธีคิดทุนก็รู้จักกันอยู่ ผู้ที่เรียนมา รู้มา ยังแถมบวกค่า error เข้าไปอีก เพราะไม่รู้ว่ายังมีอะไร ที่คิดไม่ออก ยังขาดตกบกพร่อง ก็เลยบวก error ไว้อีก ๕ % แล้วกัน เสร็จแล้วก็รวมเป็นทุนขึ้นละเท่านี้ขึ้นละเท่านี้ เมื่อเอาไปขาย หรือเอาไปให้คนอื่น ก็แลกเอาเงินเป็นมูลค่าคืนมาหมด ทั้งราคาทุน คือทุนนะเขาก็คิดเอาคืนหมด แล้วแถมบวกส่วนที่เอาเปรียบอีกด้วย บวกเข้าไปเฉยๆนี่แหละ แล้วเรียกมันว่ากำไร กำไรคือส่วนเกิน ที่ซูดริตเขาเอามาเฉยๆ ถ้าบวกไปได้มากเท่าไรก็ยิ่งชอบใจ

ผู้ที่ศึกษามหาวิทยาลัยไหนๆมา ก็จะทำให้เห็นว่าการคิดวิธีนี้เป็น ความยุติธรรม เป็นสุจริต ที่พึงทำกันทั้งโลก ในโลกทุนนิยมเป็น อย่างนั้น เพราะฉะนั้นผู้ที่ยิ่งฉลาด ยิ่งสร้างอะไรได้ดี ก็โกงราคา ก็ของเรทำได้ดีนี่ หายาก คิดราคาให้มันแพงๆเอาไว้ ตั้งราคาเอง เมื่อของดีๆ คนก็ยิ่งอยากได้ ก็ยิ่งโกงราคาขึ้นไปแพงๆ สิ่งเหล่านี้เป็นความฉ้อฉล ของความซีโลภเห็นแก่ได้ เป็นความเอาเปรียบ เป็นการเอาเปรียบที่จริง ทั้งนั้น เป็นบาป เป็นความฉ้อฉลของสังคมทั้งโลก ทำให้โลกสังคมนี้ เตือดร้อนอยู่ทุกวันนี้

๖ สมณะโพธิรักษ์

เมื่อแนวความคิดมันเป็นอย่างนั้น แล้วก็เชื่อกันแล้วก็ปฏิบัติกัน อย่างสามัญ ทุกคนก็เห็นเป็นสามัญเป็นเรื่องยุติธรรมเป็นเรื่องสุจริต เพราะ ฉะนั้นทุกคนจึงเฝ้าหาความฉลาดที่จะไปเอาเปรียบให้ได้มากๆ แล้วก็เข้าใจว่า การได้เปรียบและการกอบโกยสะสมมาเป็นของตัวของตนได้มากๆ เป็น ความประเสริฐ เป็นความน่ายกย่อง เป็นความเลอเลิศของชีวิต ความเชื่ออย่างนี้ ความเห็นอย่างนี้ ความเข้าใจอย่างนี้แหละเป็นความเข้าใจ ที่ผิด คนที่เรียนปริญญาโท-เอกกันแล้ว ไม่ควรจะไปเอาใจผิดไปจากสัจจะ เลย ควรจะได้รับความรู้ ควรจะได้รับการศึกษาว่า โอ้! แนวคิดอย่างนี้ มันเป็นแนวคิดที่ผิด มันเป็นแนวคิดที่เลวร้าย

ยิ่งฉลาดยิ่งมีการศึกษามากๆ สูงๆ ยิ่งควรเข้าใจความจริงของชีวิต ของสังคมที่ผิดเพี้ยนนี้ เข้าใจความผิดพลาดตรงนี้ แล้วก็ไปแก้ไข แล้วก็ไป บริหารบ้านเมือง หรือว่าไปสั่งสอน ไปแนะนำ หรือว่าไปอบรมคนกัน

แต่เปล่า ยิ่งมีความรู้ความสามารถยิ่งถือเป็นอาวุธ ยิ่งมีเปรียบ เพราะ จบปริญญาโทปริญญาเอก จบโพสต์ดอกเตอร์ ยิ่งได้ราคา ตั้งเอาไว้ให้กัน เลย ใครจบดอกเตอร์มา ก็ต้องมีค่าวิชาอย่างโน้นอย่างนี้เข้าไปอีก ยิ่งบวกเอาเข้าไปใหญ่เลย

ปลาใหญ่จะช่วยเหลือปลาเล็ก เพราะมีแรงมากกว่า แข็งแรงกว่า หากินได้เก่งกว่า ควรจะช่วยเหลืออ่อนแอกว่า เหมือนพ่อแม่แข็งแรงกว่าลูก ก็ต้องให้ลูกได้กินเต็มที่ ให้ลูกกินก่อน หรือให้กินมากกว่า พ่อแม่ต้อง เสียสละ ต้องทำให้ลูกกิน เอื้อเพื่อเจือจานแบ่งให้ลูก แบ่งให้หลาน แบ่งให้ ผู้อ่อนเยาว์ เราเป็นผู้ใหญ่ เราแข็งแรงกว่า อุดหนุนได้เก่งกว่า และสามารถกว่า เราทำเองสร้างเองได้ ก็ให้แก่คนที่สร้างยังไม่เป็น สามารถไม่มาก ความรู้หน่อย ด้อยโอกาสอีก ก็ควรจะช่วยเหลือ เสียสละให้เขาได้ นี่คือสัจจะที่ควรจะเป็น

โดยสามัญสำนึกจริงๆ คนเราก็พอมีความฉลาด พอรู้ แต่ไม่ใส่ใจกัน ไม่สอนกัน ไม่แนะนำกัน โลกจึงมีการข่มเหง กดขี่ เอาเปรียบกันอยู่ทั่วโลก แล้วถือกันว่าอย่างนี้ยุติธรรม ถือกันว่าสุจริต คนแข็งแรงกว่าเอาเปรียบคนที่อ่อนแอกว่า เป็นสุจริต เป็นยุติธรรม ควรจะกระทำกัน ไม่มีใครอายกัน นี่คือการศึกษาค้นคว้าที่ผิดเพี้ยนเป็นประเด็นสำคัญของชีวิตของสังคม ของมนุษยชาติ

คนยิ่งสูง ยิ่งเก่ง ยิ่งมีความสามารถมาก ยิ่งกินมาก ใช้นามาก แล้วก็มาสร้างค่านิยมสูง แพง หรุ เลิศ เบ่ง เป็นคักดินา เป็นไฮโซ สร้างความเมามัวในลาภยศสรรเสริญโลกียสุข เก่งแย่งกัน กดขี่กัน เป็นชั้นสูงชั้นต่ำ เกิดช่องว่างระหว่างชนชั้น เกิดช่องว่างระหว่างคนในสังคม เพราะคนเราเป็นคนสร้างขึ้นมาให้แก่สังคมทั้งสิ้น

เมื่อมีความเดือดร้อนในสังคมเพราะการศึกษาผิดพลาดอย่างนี้ จึงมีปราชญ์ มีผู้รู้ขึ้นมาเป็นคาสตา คาสตาทุกพระองค์แหละพยายามที่จะสอนคนให้เป็นคนจน จะให้เป็นคนมั่งคั่งน้อยคืออับปิจนะ เป็นคนเสียสละคือทานคือจาคะ เป็นคนอย่าไปโลภโมโหสัน ทุกพระองค์แหละ แต่วิธีทำก็ต่างกันไปบ้างเท่านั้นเอง คาสตาทุกพระองค์รู้ดี การเสียสละมันเป็นเรื่องดีทั้งนั้นแหละ แต่.. คนไม่เสียสละกันจริง

รู้จักคิดสร้างทิวฐิสัมมา

พุทธเราก็มีแนวคิดเหมือนกันกับทุกคาสตาแหละ พยายามที่จะเสียสละให้จริง เสียสละได้กว้าง เสียสละได้ทั่วถึง เสียสละจนกระทั่งแม้ชีวิตได้ เสียสละชีวิตเพื่อสิ่งที่ควรจะเสีย ไม่ทำร้ายใคร พระพุทธเจ้าท่านสอนเรา ถ้าคนมาด่าเรา เราจะทำอย่างไร เราก็ไม่ด่าตอบ เราก็รับฟัง

๘ สมณะโพธิรักษ์

แล้วก็เอามาคิด ใคร่ครวญ ตรวจสอบ ถ้าเขาต่ำถูก เขาต่ำที่เราชั่ว
อย่างนั้น เลวอย่างนี้ ตรวจสอบตัวเองว่า อ้าว! จริง เราเอง เราเป็น
อย่างนั้น เขาว่าเราชั่วอย่างนี้ ทำผิดอย่างนั้น ทำผิดอย่างนี้ อะไรก็แล้ว
แต่ ตรวจสอบแล้ว จริง เราก็ขอบคุณเขา แล้วแก้ไขตน

เมื่อตรวจสอบอย่างไม่ลำเอียงเข้าข้างตัวเอง ตรวจสอบอย่าง
ละเอียดลออชื่อตรง เอ้า! เราไม่ได้ผิดอย่างเขาว่า เราไม่ได้ชั่ว
อย่างเขาว่า ก็แล้วไป เพราะเขาเข้าใจไม่ถูก ความผิดไม่ได้อยู่ที่เรา
เขาเข้าใจผิด ผิดอยู่ที่เขา เราไม่ได้ผิด เขาไม่รู้ความจริงเท่านั้น ก็แล้วไป
จบ ไม่ต้องไปโกรธ ไปแค้นเคืองถือสาอะไรเขา โกรธมันก็ทุกข์

เขาต่ำถูก เราก็ขอบคุณเขา แล้วเราก็แก้ไข เขาต่ำผิด ก็แล้วไป
เพราะผิดมันอยู่ที่เขา เขารู้ความจริงไม่ได้ เขาเข้าใจไม่ได้ เขามีข้อมูลไม่พอ
อะไรก็แล้วแต่ เขาต่ำผิดๆ เขาก็ผิด เราไม่ได้เป็นคนผิด ผิดมันอยู่ที่เขา
เราจะไปเดือดร้อนอะไร

ถ้าเขาไม่แค่ว่า เขาตีละ ตีก็หลบ หนี หลีกทาง อย่าให้เขาตี
มันเจ็บ ไม่ต้องไปตีตอบ ถ้าเขาตัดแขนละ ก็คิดเสียว่า ถ้าเขาตัดแขน
ซ้าย ดี-เขาไม่ได้ตัดแขนขวาเรา หนี หนี อย่าให้เขาตัดแขนขวาอีก ถ้าเขา
ตัดตรงนั้นตรงนี้หลายๆอวัยวะ ก็ยังดีที่เรายังไม่ตาย ก็หนีให้ได้แล้วกัน
ถ้าเขาฆ่าให้ตาย ก็ตายนะซี เราก็อย่าไปโกรธเคืองถือแค้นเขา ศาสนา
พระพุทธเจ้าสอนจนกระทั่งถึงขั้นว่าไม่ต้องแค้นเคืองใคร ไม่ต้องโต้
ตอบใคร ไม่ต้องสร้างวิบากกับใคร

ศาสนาพุทธนั้นเชื่อกรรมเชื่อวิบาก กัมมัลัทธิชา วิปากัลัทธิชา
กัมมัตสกกตลัทธิชา ตถาคตโพธิสัทธา เชื่อว่ากรรมเป็นทรัพย์ กรรมเป็น
ของจริง กรรมเป็นของตน กัมมัตสกกตาแปลว่ากรรมเป็นของของตน

ถ้าเราทำกรรมอะไรลงไป ตั้งแต่กายกรรมก็ดี วิจิกรรมก็ตาม มโนกรรม ก็ตาม แม้แต่คิดก็ตาม คิดชนิดหนึ่งก็ตาม คิดเสร็จแล้ว ก็คือของเรา เราคิด ชั่วก็เป็นของเรา เราคิดพยาบาทก็เป็นของเรา เราคิดดีก็เป็นของเรา คิดเมตตาเกื้อกูล แค่คิดก็เป็นกรรม แล้วก็สั่งสมลงเป็นทรัพย์ กรรมก็มี ๓ กรรมเท่านั้นแหละ มีกายกรรม วิจิกรรม มโนกรรม เป็นทรัพย์ของตนๆ ติดตัวไปจนกระทั่งปรินิพพาน

ปรินิพพานหมายความว่าแต่ละอัตภาพแต่ละบุคคลนี้หมดสิ้น ปรินิพพานต่างจากนิพพาน นิพพานหมายความว่าฆ่ากิเลสตายสนิท ผู้ใดฆ่ากิเลสได้จนตายสนิทก็ถึงนิพพาน อย่างที่มีชีวิตอยู่ ในขณะที่ยังมีชีวิตเป็นๆ ชีวิตยังไม่ตายนี้แหละ แต่ฆ่ากิเลสตายหมดแล้ว กิเลส เท่านั้นตายสิ้นแล้ว ก็คือผู้นั้นถึงนิพพาน เป็นอรหันต์ ส่วนปรินิพพาน หมายความว่า คนที่กิเลสตายสิ้นแล้ว เป็นอรหันต์แล้ว อรหันต์ผู้นั้นตาย จากชีวิตอีกที แล้วไม่ตั้งจิตเกิดมาอีก ดับสนิท เป็นภาพสุดท้าย จึงหมดสิ้น ชนิดที่ไม่มีอะไรวนเวียน ไม่มีอะไรเกิดอีก ไม่มีแม้แต่การเวียนวนมาเกิด มีร่างกายเป็นชีวิตเวียนวนอยู่ในโลกไหนๆอีก ไม่มีอัตภาพใดๆอีกเลย ทั้งรูปและนามหมดเกลี้ยงสนิท เรียกว่าปรินิพพาน แปลว่า นิพพานรอบถ้วน หรือนิพพานสิ้นเชิง

เพราะฉะนั้นพระอรหันต์ คือผู้ที่ได้นิพพานแล้ว ถ้าท่านตายลง ก็อย่าไปบอกว่าพระอรหันต์ตายแล้วจะไม่เกิดอีก เถรวาทในเมืองไทย นี้แหละสอนกันมานานแล้วว่า อรหันต์ตายแล้วต้องสูญ ไม่ว่าอรหันต์ เล็ก อรหันต์ใหญ่ อรหันต์โต อรหันต์สูงขนาดไหนก็ตาม ถ้าตาย ลมหายใจสิ้นลง ณ บัดใด อันหมายถึงการตายของร่างกายแตกตาย (กายัสสะ เกทา) ถ้าลงตายอย่างนี้แล้วจะต้องสูญทำเดี่ยว รูปและ

๑๐ สมณะโพธิรักษ์

นามพินาศสิ้นหมดเกลี้ยงสนิท ไม่มีการเกิดใดๆอีกเลย นี่คือการเข้าใจผิดของชาวเถรวาททั่วไป

ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๗ ข้อ ๑๔๘ ยมกสูตร พระสารีบุตรเป็นผู้ได้รับฟ้องจากภิกษุสงฆ์ว่า พระยมกะคุยว่าตนเข้าใจศาสนาดีแล้ว ตนเข้าถึงพระพุทธานุศาสนาดีแล้ว แล้วพระยมกาก็พูดต่อ ว่าคนเราถ้าเป็นพระอรหันต์ซึ่งเณสพลี้นอาสวะแล้ว ตายแล้วจะต้องสุญฺญ ตายแล้วไม่เกิดอีก มีคัมภีร์ ๓ คำ ๑.ตายแล้วจะต้องสุญฺญ (อุจฺฉิขฺชติ) ๒.ตายแล้วจะต้องพินาศ (วินฺสสฺสติ) ๓.ตายแล้วจะต้องไม่เกิดอีก (น โทติ) พระสงฆ์เพื่อนฝูงขณะนั้น ได้ยินเข้า ก็ว่า โอ้ พระยมกะนั้นมีทิฏฐิลามกแล้ว เป็นทิฏฐิบาป ท่านเรียกว่า ปาปกัง ทิฏฐิติดัง เป็นความคิดความเห็นที่เป็นบาป ลามก มันชั่ว มันผิดแล้ว ก็เลยไปขอร้องพระสารีบุตร บอกว่าให้ไปช่วยโปรดพระยมกะหน่อยเถอะ พระยมกะนั้นมีความเห็นผิดว่าพระอรหันต์ตายแล้วต้องสุญฺญ พระสารีบุตรก็เลยต้องสอนพระยมกะนั้นให้เข้าใจว่า อย่าไปคิดอย่างนั้นว่า อรหันต์ตายแล้วต้องสุญฺญ ความคิดอย่างนั้นเป็นบาป คิดผิด พระอรหันต์ท่านจะสุญฺญหรือไม่ มันเรื่องของท่าน ท่านจะสุญฺญก็ได้ ไม่สุญฺญก็เรื่องของท่าน อย่าไปยุ่งกับท่าน ท่านจะเกิดอีกเพื่อบำเพ็ญตนเป็นพระโพธิสัตว์ มุ่งเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เรื่องของท่าน ความสุญฺญ-ความพินาศ-ความไม่เกิดอีกนั้น พระพุทธเจ้าทรงสอนให้จัดการกิเลสต่างหากให้สุญฺญ ให้พินาศ ให้ไม่เกิดอีกในขั้น ๕ มีกิเลส กิเลสไม่เที่ยง ไม่ใช่ของจริง จัดการกับกิเลสนั้นเถิด ให้ตายดับสุญฺญ ให้พินาศ

เถรวาทหรือคนไทยส่วนมากไม่รู้เรื่องของโพธิสัตว์ ไม่รู้เรื่องความสืบทอดที่จะนำไปถึงความ เป็นพระพุทธานุเจ้า ไม่เข้าใจเลย รู้แต่เพียงว่า พระโพธิสัตว์คือผู้ตั้งจิตบำเพ็ญตนเพื่อไปเป็นพระพุทธานุเจ้า และเข้าใจผิดว่า

พระโพธิสัตว์ต้องเป็นปุถุชนเท่านั้น บำเพ็ญไปสูงขนาดไหน ก็ไม่มีสิทธิ์บรรลุมรรคผลของพุทธ ไม่มีสิทธิ์เป็นพระอาริยะแม้แต่แค่อโศดาบัน เข้าใจผิดไปถึงขนาดนั้น ชาวเถรวาทจัดให้โพธิสัตว์ต้องเป็นปุถุชนไปตลอด โพธิสัตว์เป็นพระอาริยะไม่ได้ เพราะขึ้นเป็นอาริยะแล้ว จะต้องปรินิพพานไปเสียก่อน เมื่อเป็นอาริยะแค่อโศดาบันแล้ว ก็จะเกิดได้อีกอย่างมากไม่เกิน ๗ ชาติ (ลัตตักขัตตปุรมโสภา) แล้วก็ตายสูญไปจากโลก เวลาแค่ ๗ ชาติจะบำเพ็ญบารมี ให้เป็นพระพุทธเจ้านั้นคงไม่ได้แน่ ยิ่งบารมีสูงกว่าอโศดาบันชั้นต่ำ ก็ยิ่งเกิดไม่ถึง ๗ ชาติ เลยยิ่งไม่มีเวลาบำเพ็ญต่อเป็นพระพุทธเจ้าใหญ่เลย เพราะชาวเถรวาทไปกำหนดหมายเอา“การเกิด-การตาย”ของร่างกายแตกตาย(กายัสส ฆาตา)เท่านั้นนั่นเอง โดยเข้าใจว่าหากเป็นอาริยะแล้วแค่อโศดาบันชั้นต่ำ ก็จะเกิดอีกอย่างมากได้เพียง ๗ ชาติแล้วจะต้องบรรลุเป็นอรหัตต์ เมื่อเป็นอรหัตต์แล้วร่างกายแตกตายลง ก็จะไม่เกิดอีก จะต้องสูญไปเลย ฉะนั้นถ้าขึ้นคนที่เริ่มตั้งจิตบำเพ็ญเพื่อไปเป็นพระพุทธเจ้า(โพธิสัตว์)หากปฏิบัติให้บรรลุเป็น “อาริยกุศล” ก็ต้องเกิดอีกอย่างมากได้แค่ ๗ ชาติ แล้วก็ต้องตายสูญ ต้องพินาศสิ้นไม่เกิดอีก ซึ่งการจะเป็นพระพุทธเจ้านั้น ใช้เวลาบำเพ็ญแค่ ๗ ชาติมันจะบรรลุเป็นพระพุทธเจ้าได้อย่างไร แม้ชาวเถรวาทเอง ก็ไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ เพราะพุทธภูมินั้นยิ่งใหญ่และยาวไกลเหลือคณานับ บำเพ็ญแค่ ๗ ชาติ ไม่มีทางจะบรรลุได้แน่ๆ ผู้รู้ชาวเถรวาทจึงหาทางออกโดยอธิบายเพี้ยนออกไปเป็นว่า โพธิสัตว์จะต้องเข้าสู่ภูมิอาริยะไม่ได้ เนื่องจากความเข้าใจที่ผิดแบบพระยมกะนี่เองแล คือพระอรหัตต์ร่างกายแตกตายไปเมื่อใดก็จะต้องสูญ ไม่เกิดอีก จึงพาลพาให้เกิดความเข้าใจผิดบานปลายออกไปเยอะเยอะได้ถึงปานนั้น

๑๒ สมณะโพธิรักษ์

เพราะความเข้าใจผิดของเถรวาทแม้แต่ในเรื่องอย่างนี้ มันจึงทำให้ศาสนาพุทธกร่อน เพี้ยน ไม่มีอาริยผล ไม่มีประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ เพราะเข้าใจโพธิสัตว์ผู้มุ่งจะเป็นพระพุทธเจ้าผิดเข้าใจความสืบทอดศาสนาผิด ตัดความเป็น“โพธิสัตว์”ออกไปจากเนื้อหาความเป็นพุทธ “คุณธรรมของโพธิสัตว์”นั่นคือเนื้อหาสำคัญของศาสนาพุทธ ชาวเถรวาทไม่มี“คุณธรรมของโพธิสัตว์”จึงเอียงโต่งไปข้างลัทธิฤๅษีแบบคนเข้าป่า ไม่เข้าสู่บริษัท ไม่แก่ล้ากล้าแสดงธรรมแก่บริษัท เพราะไม่มีพหูสูตแท้ แม้จะเป็นผู้แก่ล้ากล้าแสดงธรรมแก่บริษัท ก็เป็นธรรมแค่ตรรกศาสตร์เท่านั้นที่สอนกันนออยู่ เพราะการเป็นพระธรรมกถึก ก็เป็นได้เพียงผู้เก่งแค่“ปทปรมะ”(บุคคลผู้ฟังพุทธพจน์ก็มาก จำคำสอนไว้ใใจได้ก็มาก กล่าวก็มาก บอกสอนผู้นออยู่ก็มาก แต่ตนเองไม่บรรลุมรรคผล ; พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๐๘) จึงสอนศีล-สมาธิ-ปัญญา ไม่เป็นสัมมาทิฏฐิ ถึงวันนี้ก็เพี้ยนไปยึดเอามิถยาทิฏฐิ มาเป็นสัมมาทิฏฐิกันเต็มสังคมพุทธ

ศาสนาพุทธนี้เกิดมาในอินเดีย ท่ามกลางความเป็นทewnนิยม ในยุคนั้นมีแต่ศาสนาที่เป็นทewnนิยมทั้งนั้น โดยเฉพาะฮินดูในอินเดีย แม้เดี๋ยวนี้ก็ยังมิฮินดูเป็นหลัก แต่ก็มีศาสนาทewnนิยมอื่นเข้าไปอยู่ในนั้น อีกเยอะเหมือนกัน พุทธในอินเดียทุกวันนี้มีไม่ถึง ๑% คนตั้งพันกว่าล้าน มีฮินดูอยู่ประมาณ ๘๐๐ ล้านอยู่ในอินเดีย พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาท่ามกลางศาสนาทewnนิยม คึดดูลี รุ่มล่อมไปด้วยศาสนาทewnนิยม มี“พระเจ้า”สร้างทุกอย่าง บันดาลบันดาลทุกอย่าง กำหนดทุกอย่าง แต่พระพุทธเจ้าบอกว่าไม่ใช่ ต้องสร้างกรรมของตนๆ แล้วจะเป็นพลังกรรมให้ตนพึง (กัมมปฏิสรณ) ไม่ใช่ไปพึ่งพระเจ้า

อย่างพระพุทธเจ้านี้ต้องบำเพ็ญตนไม่รู้จักชาติต่อกี่ชาติ สังสมกรรม เป็นมหาสัมภารวิบาก จนมีฤทธิ์มีเดชมีอำนาจ มีบารมี มีองค์ประกอบ แห่งบารมี จนกระทั่งถึงขั้นท่านผู้มีบารมีสูงจริงเมื่อมาเกิด เป็นคนในโลก จะต้องปรากฏการณ์แผ่นดินไหวเกิดขึ้นพร้อมกัน เป็นต้น ซึ่งเป็นสิ่งที่เรา คิดไม่ถึง(อจินไตย) เป็นพลังพิเศษที่มีจริงเป็นจริง เกิดจากบารมีที่ได้ สังสมมาเพียงพอของแต่ละบุคคล จะมีสิ่งที่ประหลาดมหัศจรรย์อะไร ก็แล้วแต่ ล้วนเป็นของเราเองทั้งนั้น ไม่ใช่มีผู้บันดาลบันดาลอะไรให้เกิด ศาสนาของพระพุทธเจ้าท่านประกาศว่า ศาสนาพุทธก็มีฤทธิ์เดช แต่ไม่ใช่ อย่างเทวนิยม

พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้“อเทวนิยม” คือเป็นคนละอย่างกับ“เทวนิยม” พระพุทธเจ้าบำเพ็ญผ่านชีวิต เกิดมาเป็นคนไม่รู้จักชาติ นับชาติไม่ถ้วน ผ่านพบและได้ศึกษาศาสนาเทวนิยมมาไม่รู้จักชาติต่อกี่ชาติ ทุกชาติแห่ง ความเป็นคนในโลก ก็มีศาสนานับถือผี มีศาสนานับถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ บันดาลบันดาล มีศาสนานับถือพระเจ้า ฯลฯ อยู่ในโลกมาทุกชาติที่เกิด นั้นแหละ ล้วนเป็นศาสนาเทวนิยมทั้งนั้นครองโลกอยู่ตลอดนิรันดร คนจะเกิดมาชาติไหน ก็จะมีศาสนาเทวนิยมนี้แหละเป็นสามัญในโลก ของมนุษยชาติทุกชาติ เพราะฉะนั้นคนทุกคนรู้จักศาสนาเทวนิยม ทำไม พระพุทธเจ้าจะไม่รู้ ซึ่งแน่นอนที่สุดว่า พระองค์ต้องได้ศึกษาและรู้จัก ผ่านสัมผัสศาสนาที่เป็นเทวนิยมอย่างทะลุปรุโปร่ง นั่นคือ พระพุทธเจ้า ย่อมมีความรู้แจ้งในความเป็นศาสนาเทวนิยมอย่างดีด้วย และเป็นเจ้าของ ศาสนาที่เป็นอเทวนิยม อีกด้วย

ศาสนาพุทธในประเทศไทยทุกวันนี้ เพี้ยนออกนอกขอบเขตพุทธ เต็มไปด้วยลักษณะเทวนิยม *สาธุ..ขอให้ดลบันดาล ขอให้ช่วยลูกช้าง*

๑๔ สมณะโพธิรักษ์

ด้วยเถิด ชี้หน้าได้หมด ที่นั่งอยู่นี้ เคยทำอย่างนี้กันทั้งนั้นทั้งหมด ใช่ไหม? ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้นอย่างนี้ให้มาช่วยดลบันดาล แม้แต่พระแต่สงฆ์ ทุกวันนี้เทศน์ไปเทศน์มาจะจบ สุดท้ายนี้ก็ขออาภาชนาลิขิตศักดิ์สิทธิ์ ในสากลโลก จงบันดาลบันดาลให้ท่านมีอายุ วรรณะ สุขะ พละ ทั้งพระ ทั้งสงฆ์ก็อวยพรกันอย่างนี้ เป็นเทวนิยมไปหมดแล้ว

อาศัยกรรมเป็นที่พึ่ง

ศาสนาพระพุทธเจ้านั้นสอนให้เรารู้จักจุดสำคัญของชีวิต ชีวิตนั้น เกิดมาด้วยกรรม กรรมพาเป็นกรรมพาไป กรรมเป็นตัวสร้าง สร้างแต่ละคนด้วยกรรมของตน ไม่มีใครมาสร้างให้เรา เราจะสวย เราจะหล่อ ก็เพราะกรรมที่เราสร้างเป็นวิบาก เราจะร่วงโรย จะตกยาก จะฉลาดจะโง่ แม้จะสุขจะทุกข์ กรรมที่เราทำเองทั้งนั้น กรรมทำให้เราเป็นอย่างนั้น เรียกว่า กรรมพันธุ์ หรือ กัมมพันธุ์

กรรมพันธุ์ของพระพุทธเจ้าไม่ได้หมายถึงดีเอ็นเอ ไม่ได้หมายถึงโครโมโซม ไม่ได้หมายถึงยีนส์ ไม่ได้หมายถึงสรีรพันธุ์ สรีรพันธุ์คือสิ่งทีมาจากสรีระ มาจากรูปธรรม ยีนส์นี้ควรจะเรียกว่าสรีรพันธุ์ ไม่ควรเรียกว่ากรรมพันธุ์ พ่อแม่มีสรีระ มียีนส์อย่างไร มีส่วนขาวส่วนดำ มีรูปร่างหน้าตาอย่างนั้นอย่างนี้ เป็นต้น นั่นคือเรื่องของสรีรพันธุ์ ไม่ใช่กรรมพันธุ์เลย ภาษาที่เรียกกันว่า “กรรมพันธุ์” นี้ ฝืดมานานแล้ว อาตมาไม่เรียกด้วย

กรรมพันธุ์หรือกัมมพันธุ์ของพระพุทธเจ้าหมายถึงพันธุ์อันเนื่องมาจากกรรม และกรรมนั้นสั่งสมเป็นวิบากในจิตวิญญาณ จึงเกิดเชื้อเกิดพันธุ์กันทางกรรม กรรมของใครก็เป็นวิญญาณสั่งสมลงเป็นวิบาก

ของผู้หนึ่ง แล้วพาเกิด พาเป็นไปตามกรรม ของใครก็ของเฉพาะตัว มันไม่ใช่เชื้อทางสรีระหรือยีนส์ของพ่อแม่ คำว่า “กรรมพันธุ์” ที่เรียกกันทางชีววิทยาจึงไม่เหมือนกันกับ “กรรมพันธุ์” ของพระพุทธเจ้า กรรมพันธุ์ของพระพุทธเจ้าไม่เกี่ยวกับกับยีนส์ของพ่อแม่ “พันธุ์ทางกรรม” ไม่ติดต่อมาจากพ่อแม่ บุญบาปเป็นต้น เป็นของตนๆ พ่อก็ของพ่อ แม่ก็ของแม่ ของใครของมัน เรียกว่า กัมมัตสกะ (กรรมเป็นของของตน) พ่อแม่มีภูมิธรรม ลูกเป็นคนพาลก็เยอะ พ่อแม่ไม่ดี ไม่มีศีลมีธรรม แต่ลูกเกิดมามีศีลมีธรรมก็เยอะ แต่สิ่งแวดล้อมก็มีอำนาจ อยู่กับพ่อกับแม่ อยู่กับมิตรสหาย ก็มีอำนาจมีส่วนครอบงำ เรียกว่าลึงลมอมข้าวพอง เรียกว่าอำนาจครอบ เป็นเปลือก ครอบงำได้ชั่วระยะหนึ่ง แต่แก่นในแห่งจิตวิญญาณนั้นครอบงำหรือเปลี่ยนบุญ เปลี่ยนบาปของใครอื่นไม่ได้ แก่นบุญแก่นบาปที่พาเกิดพาเป็น เป็นของของตน เป็นกัมมัตสกะ เป็นสมบัติของตนแต่ละคน ของใครก็ของคนนั้น ไม่ว่าจะเกิดสืบต่อไปกี่ชาติๆ ก็เป็นกรรมพันธุ์ของตนเอง ของเราเองทั้งสิ้น แม้จะถูกฉาบพอกด้วยเปลือกของโลกปัจจุบันภายนอก ก็ครอบงำได้ชั่วคราว พอถึงเวลาวาระกรรมพันธุ์ของตนก็จะแสดงตัว พอถึงรอบก็จะเป็นไปตามบุญบารมีหรือสันดานของตัวเอง แสดงภูมิของตัวเอง บุญบารมีหรือสันดานในจิตวิญญาณจะเป็นสัตว์นรก จะเป็นเทวดา หรือจะเป็นอารยชน ไม่ใช่จากยีนส์ของพ่อแม่ แต่เป็นจากกรรมวิบากของตนเองแต่ละคน อำนาจแห่งกรรมวิบากของตน เป็นฤทธิ์เป็นแรงพาเป็นพาไป ตามกรรมอดีตที่สังเคราะห์กับกรรมปัจจุบันเสมอ ไม่ใช่กรรมอดีตมีอำนาจพาเป็นพาไปอย่างเที่ยงแท้ แต่ถ่ายเดียว

๑๖ สมณะโพธิรักษ์

เหล่านี้เป็นเรื่องเล็กซึ่งที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ จึงตรัสไว้ชัดเจนว่า กัมมัฏสโกมหิ กรรมททยาโท กรรมโยนิ กรรมพันธุ กรรมปฏิสรโณ กรรมปฏิสรโณคือมีกรรมเป็น“ที่พึ่ง” ไม่ใช่ไป“พึ่ง”สิ่งอื่นที่จะดลบันดาลให้เราหรือสิ่งอื่นที่มามีฤทธิ์แรงให้แก่เรา ไม่ใช่ เรานี้แหละสำคัญที่สุด เพราะฉะนั้นเมื่อรู้อย่างนี้แล้ว เชื่อกรรมเชื่อวิบากแล้ว ก็จะไม่ทำกรรมชั่ว เชื่อมากยิ่งๆก็ยิ่งไม่กล้าทำชั่ว เพราะทำแล้วเราต้องรับกรรมนั้น ไม่รับก็ไม่ได้ด้วย ต้องเป็นของเรา ทำแล้วบอกว่า ไม่ใช่ของเรา ไม่ได้ เพราะฉะนั้นคนที่เชื่อกรรมเชื่อวิบากก็มีหิริโอตตัตปยะจริง มีความละอายต่อบาป มีความเกรงกลัวต่อกรรม จะไม่ทำชั่วไม่ทำบาป จะละเว้นชั่วเว้นบาปให้ได้ตามความพยายามจริงๆ เหมือนผู้เกรงกลัวพระเจ้า เชื่อพระเจ้า นับถือพระเจ้าว่ามีฤทธิ์มีอำนาจ ก็จะเกรงกลัวพระเจ้า ฉันทเดียวกันกับผู้เชื่อกรรมนับถือกรรม ก็จะกลัวกรรมที่เป็นบาป ไม่กล้าทำบาปเพราะบาปเป็นกรรมวิบากที่เป็นจริง บาปก็จะลงโทษเจ้าของจริงๆ บุญก็จะพาประเสริฐจริง พิสูจน์ได้เป็นสันติภูมิโลก (คนควรเอาตนเองมาพิสูจน์) เอหิปัสสิโก(ผู้พิสูจน์ได้แล้วกล้าท้าทายให้ทุกคนมาดูได้) จะรู้แจ้งเองว่าประเสริฐอย่างไร เลื่อมต่ออย่างไร จะรู้แจ้งเห็นจริงด้วยญาณบังจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ(ตนย่อมรู้เห็นสัจธรรมแท้ที่ลึกซึ้งนั้นๆเอง ผู้อื่นจะไม่สามารถรู้แทนได้)

ดังนั้น ผู้เชื่อกรรมเชื่อวิบากอย่างซัดแท้ก็จะนับถือ“กรรม”เป็น“ที่พึ่ง”จริง จึงพยายามปฏิบัติกรรม สังวรในกรรม เพราะกรรมที่ตนเองปฏิบัติให้ดีย่อมเป็น“ที่พึ่ง”อันประเสริฐแท้ การปฏิบัติกรรมก็คือ เมื่อรู้อะไรชั่ว อยาทำ สัพพปาปัสสะ อกรรมัง กระทั่งไม่กระทำการที่เป็นบาปเป็นชั่วทั้งปวง กุสลัตถุสสัมปทา ทำแต่สิ่งที่ดี เป็นกุศล มุ่งให้ดีที่สุดเท่าที่จะ

ทำได้ เพราะทำแล้วมันเป็นของเรา และสัจตตปริโยทปนัง พร้อมกันนั้น ก็ต้องมีความรู้ที่เป็นปรมัตถลัจจะ แล้วปฏิบัติทั้งละชั่วประพฤดีดี และ ทั้งให้ลึกเข้าไปถึงขั้นทำจิตใจเราให้สะอาดผ่องใสจากกิเลสไปด้วยจิตวิญญาน จึงจะบริสุทธิ์ได้

ลัพพปาปัสสะ อกรณัง

กุสลัสสุปัลัมปทา

สัจตตปริโยทปนัง

นี่ โอวาทปาฏิโมกข์ มี ๓ ข้อเท่านั้น

การปฏิบัติธรรมก็คือรู้ให้ได้ว่าทุกอย่างมีชั่วมีดี แล้วอย่าทำชั่ว อดให้ได้ ทนให้ได้ กิเลสมันเป็นตัวสำคัญในจิตใจเรา เป็นตัวบังคับ นอกจากเป็นตัวบังคับแล้วยังเป็นตัวงัดด้วย อวิชชาด้วย เห็นกงจักรเป็นดอกบัว เห็นดีเป็นชั่ว เห็นชั่วเป็นดี

ยกตัวอย่างง่ายๆ เห็นการได้เปรียบเป็นดี เห็นการเสียเปรียบเป็นชั่ว อย่างนี้เป็นต้น ทั้งๆที่เสียเปรียบจริงๆ นั้นมันดี ถ้าเราได้เสีย ได้ให้เขาดี มันดี อย่าเสียรู้เท่านั้น ต้องเสีย(สละ)ให้เขาทั้งๆที่รู้ รู้ให้ได้ว่า เราเป็นผู้เสีย(สละ)ให้เขา แต่ทุกวันนี้พวกกรากหญ้า ชาวไร่ ชาวนา กรรมกร ถูกพวกอยู่สูงเอาเปรียบ และที่พวกอยู่สูงได้เปรียบนั้น ก็ไม่ได้หมายความว่า พวกอยู่สูงที่เขาเอาเปรียบได้นั้นคือได้บุญ พวกกรากหญ้า พวกกรรมกร ถูกเอาเปรียบนั้นคือพวกได้บาปเพราะเสียเปรียบ ไม่ใช่เลย ผู้ที่เอาเปรียบหรือได้เปรียบนั้นได้บาป ตามกรรมที่ตนเอาเปรียบจริง ซึ่งเป็นลัจจะ เบี่ยงเบี้ยวไม่ได้แน่นอน

คนชั้นล่างที่ถูกเอาเปรียบนั้นจริงๆแล้วได้บุญ เป็นเจ้าหน้าที่ตามลัจจะแห่งกรรม พวกถูกเอาเปรียบนั้นแหละได้บุญ พวกเสียเปรียบ

๑๘ สมณะโพธิรักษ์

นั่นแหละได้บุญ พวกเขาเปรียบสี้ได้บาป แต่คนไปมองผิดว่าเราได้เปรียบ
เราก็แค่ได้วัตถุ เราก็เลยได้อะไรที่มันเป็นรูปธรรมหยาบๆ ตื้นๆ ซึ่งจริงๆ
มันเป็นสมบัติผลัดกันชม ไม่ใช่ของตัวของตนจริงสักหน่อย เงินทอง
สมบัติวัตถุนั้นมันยังไม่มีความเป็นของตัวของตน ยิ่งกว่าเนื้อหนัง
มังสาของเราด้วยซ้ำ กระนั้นเนื้อหนังมังสาก็ยังไม่ใช่ของตัวของตน
แท้จริงเลย โดยเฉพาะไม่ใช่กรรม ไม่ใช่ชีวิตา ที่เป็นทรัพย์แท้ยิ่งกว่า
เป็นไหนๆ มันเป็นเรื่องห่างตัวห่างตนแท้ๆ แต่คนก็ หลงว่านั่นแหละคือ
ทรัพย์ นั่นแหละคือของควรรู้ได้ คนที่เฝินๆ หลง (โหมะ) กันอยู่อย่างนี้
ใครที่ไม่มีปัญญาอันเป็นโลกุตรระก็จะหลงอย่างนี้กันทั้งนั้นแหละทั่วโลก
ไม่ใช่แต่จำเพาะประเทศไทย แต่โดยสังจะแล้ว มันไม่ใช่สิ่งที่นำได้นำมี
ยิ่งกว่า “กรรม” อันเป็นกุศลเลย

เพราะฉะนั้นกรรมชั่วอย่าทำ นี่คือวิธีปฏิบัติธรรมจริงๆ อย่าทำบาป
ทั้งปวงเท่าที่เรารู้ อย่าทำให้ได้ จะเป็นจะตายอย่างไรก็เสี่ยง อย่าทำจริงๆ
เพราะทำแล้วมันเป็นทรัพย์ของเรา เราทำแล้วเราไม่เอา ไม่ได้ เราทำแล้ว
ต้องเป็นของเรา เราตีหัวคนอย่างรุนแรง ๑๐๐% จนคนตาย สมมุติว่า
ฉันนะ เสรีจแล้วเราบอกเราเอาแค่ ๕๐ แล้วกัน เอ็งเป็นเพื่อนข้า เอ็งเอาไป
๑๐ ทั้งที่เพื่อนมันไม่ได้ทำกับคุณสักหน่อย คุณเป็นคนทำกรรมนี้ ๑๐๐%
แล้วคุณจะไปแบ่งให้คนอื่นเขา ๒๐ แบ่งให้คนอื่น ๑๐ ยิ่งจะไปแบ่งให้
๕๐ ฉันจะเอาแค่ ๑๐ มันก็บ้าแล้ว เพราะโดยสังจะมันไม่ใช่ โดยสังจะ
คุณต้องรับทั้ง ๑๐๐ ไม่เอาก็ไม่ได้ กรรมคุณทำ จะปฏิเสธว่าไม่ใช่ ไม่ได้
ผลกรรมเป็นของคุณ ไม่มีหกตกหล่น

คุณจะทำรุนแรง ทำเบา ทำมากทำน้อย ทำด้วยลีลาซับซ้อน หยาบคาย
หรือละเอียด หลอกล่อลี้กซึ่ง คุณยิ่งซับซ้อนหลอกล่อ กรรมบาปก็ยิ่ง

ซัปปะชอน ราคาบาทก็ยิ่งแพงขึ้น ทำร้ายยังไม่พอ ยังมีหลอกมีล่อ มีอะไรอีก บาทซัปปะชอนหลายนัย ความชั่วความเลวหลายนัย ทับซ้อนเข้าไปอีก รู้ว่าชั่ว ก็ยังทำชั่ว อดไม่ได้ ทนไม่ได้ รู้ว่าฆ่าสัตว์เป็นบาปก็ยิ่งฆ่า รู้ว่าลักทรัพย์โกงเงินเป็นบาปก็ยิ่งโกง รู้ว่าผิดแผ้วเขาเมียใครเป็นบาปก็ยิ่งทำ รู้ว่าโกหกเป็นบาปก็ยิ่งโกหก รู้ว่าดื่มเหล้าเป็นบาปก็ยิ่งดื่ม คุณก็ต้องมาล้างกิเลส อำนาจของกิเลส แม้มันรู้ว่าชั่ว เราก็กินทำชั่ว นั่นแหละกิเลส มันยิ่งใหญ่ในตัวคนทั้งนั้น คนจะกินยาบ้านี้ เขารู้หรือเปล่าว่ามันชั่ว รู้แต่กิเลสมันจะเอา คนจะไปแย่งผิวเขาแย่งเมียเขา รู้หรือเปล่าว่าชั่ว รู้แต่กิเลสมันจะเอา ถึงรู้ก็ทำจนได้ ฆ่าผิวมันเสียเอาเมียมันมา ผู้บริหารจะโกงจะกิน ล้วนแต่รู้ก่อนทำทั้งนั้นว่า โกงมันชั่ว แต่กิเลสมันใหญ่กว่าความรู้ กิเลสมันมีอำนาจกว่าความสามารถของคน ในโลกนี้เขาทำกันมาเยอะแล้ว ติดคุกไป ถูกเขาฆ่าตาย อะไรก็แล้วแต่ มันก็เยอะมาแล้ว

โจรจะไปปล้น มันรู้ทุกคนว่ามันทำชั่ว คนจะคอร์รัปชั่น มันรู้ทุกคนว่าคอร์รัปชั่นมันชั่ว หรือถ้าโกง ๕ บาท อู๊ย.. ไม่เอา มันชั่ว เออ.. ทนได้ แต่ถ้า ๕๐๐ เอ๊ย! ชักคิด นี่มัน ๕ ล้าน แหม..มันไม่มีใครรู้ นะเนี่ย ช่องมันสวยเหลือเกิน โอกาสมันดีเหลือเกิน เอาเถอะวะ! รู้ทั้งนั้นแหละ ก่อนจะทำ รู้ว่ามันชั่ว ไปถามรัฐมนตรีหรือไปถามผู้บริหารประเทศคนชั่ว ที่อาตมาพูดนี้ อาตมาไม่ได้ว่าใคร ไม่ได้ว่ารัฐมนตรีดำกราดนะ ไปถามรัฐมนตรีที่คอร์รัปชั่น ไปถามรัฐมนตรีก่อนโกงว่า รู้หรือเปล่าว่ามันชั่ว รู้ทุกคนใช่ไหม แต่แพ้กิเลส

เพราะฉะนั้นจงมาเรียนรู้กิเลสในจิต จับตัวตนมันให้ได้จริงๆ แล้วฆ่ามันอย่างรู้แจ้งเห็นจริงเถิด จะชื่อว่าทำจิตให้สะอาดจากกิเลส นี่คือเป้าสำคัญ การสอนให้รู้ว่า นี่ชั่ว อย่าทำเลยชั่ว ทำแต่ดี..นั่น

๒๐ สมณะโพธิรักษ์

ทุกศาสนาสอนหมด ไม่ว่าจะศาสนาไหน แต่สัจจิตตปริโยทปนังตัวนี้มีแต่ศาสนาพุทธที่เจาะเข้าไปในจิต เจตสิก รูป นิพพาน เรียกว่าปรมาตม์ เรียนรู้จิตจริง ๆ เรียนรู้กายในกาย เรียนรู้เวทนาในเวทนา เรียนรู้จิตในจิต เรียนรู้ธรรมในธรรม เรียนรู้กิเลสที่อยู่ในจิตให้แท้

เรียนรู้อายในกาย กายในกายหมายความว่าองค์ประชุมข้างนอก กายะหมายความว่าองค์ประชุม องค์ประชุมจากข้างนอก มีเงินมีทอง มีข้าวมีของ มีทรัพย์สินถาวร มีตัวตนบุคคลเราเขา มีอะไรอยู่ข้างนอก มีลีลา มีรูปรส กลิ่นเสียงสัมผัสต่างๆ ยั่วชวนอยู่ข้างนอก พวกนี้ข้างนอก เมื่อเราเกี่ยวข้อง สัมผัสอยู่ สิ่งเหล่านี้มันก็ประชุมรวมกันลงมามีฤทธิ์มีอำนาจ เราเห็นเงินกิเลสเกิดอยากได้ อ่านใจอ่านอารมณ์ สัมผัสข้างนอกแล้ว อะไรมันรวมรวมอยู่กับเรา

ยกตัวอย่างง่ายๆ คนคนนี้จะกระทำลีลาอย่างนี้ กำลังพูด กำลังดำเราเราฟัง เออ! ขณะนี้เรามือองค์ประชุม อารมณ์เราเกิดอย่างไร ในขณะที่เราถูกดำ เราเห็นเพชรตกหล่นอยู่ อารมณ์เราเกิดอย่างไร เฮ้ย! เพชรหล่นอยู่กลางทาง เขาทำหล่นเมื่อกี้นี้ เห็นเจ้าของเดินไปหลุดๆเลย หรือเงินเป็นฟ่อน คนนั้นมาทำหล่นบิ๊บตรงนี้ เจ้าของเดินไปตรงโน้น เฮ้ย! เงินวะ อารมณ์อยากนะเนี่ย มีโอกาส เขาไม่เห็น เขาไม่รู้ตัวด้วย เอาเว้ย เอาเว้ย แทนที่จะบอกเขา คุณๆ เงินคุณหล่น อ่านอารมณ์เราเลยว่า เอาก่อน หรือว่าบอกเจ้าของดี มันเป็นโอกาสเหมาะแล้วนะ อ่านใจตัวเอง มันชี้โลกเห็นแก่ได้ ทำบาปทำกรรมอะไรก็แล้วแต่ ทำกุศลหรือทำอะไร ก็ว่าไป

นี่ยกตัวอย่างง่ายๆ เรียกว่า อ่านอารมณ์ ในอารมณ์นั้นมีเจตสิกต่างๆ รวมอยู่ด้วยทั้งนั้น มีเวทนาเจตสิกนั้นแหละ พระพุทธเจ้าแบ่งเวทนาออกเป็นถึง ๑๐๘ ในพระไตรปิฎกทั้งหมดก็ไม่ได้อธิบายไว้ อาตมาต้องหา

คำอธิบายจากสภาวะ เพื่อที่จะอธิบายให้รู้เวทนา ๒ เวทนา ๓ เวทนา ๔ เวทนา ๖ เวทนา ๑๘ เวทนา ๓๖ เวทนา ๑๐๘ คือ อารมณ์ต่างๆ มั่นอยู่ในลักษณะไหน ลักษณะสุข ทุกข์ ไม่สุข ไม่ทุกข์ อุกเขขา อย่างแบบโลภก็ย อย่างเป็นโลกุตระ เรียกว่าเนกขัมมสัทธา หรือเคหสัทธา อย่างนี้เป็นต้น ก็เรียนรู้อารมณ์ เรียนรู้เวทนาในเวทนา เรียนรู้จิตในจิต เรียนรู้ธรรมในธรรม

จิตในจิตก็คือเจตปริยญาณ ๑๖ เรียนรู้ว่าจิตมันมีกิเลส มีราคะ มีโทสะ มีโมหะ ต้องรู้ตัวตนกิเลสจากจิตในจิต เมื่อกิเลสมันมี เรารู้ตัวแล้ว เราก็ปฏิบัติจัดการเจ้ากิเลส นี่คือการปฏิบัติจิตในจิต ต้องมาเรียนรู้ ตัวสำคัญตัวที่ ๓ คือ สจิตตปริยทปนัง เรียนรู้จิตที่มีกิเลส แล้วก็จับตัว กิเลสได้ แล้วก็ลดลงไปให้ได้ ลดลงไปให้ดับสนิท เป็นวิตราคะ วิตโทสะ วิตโมหะ เออ! ลดมันได้ในหนึ่ง มันกำลัง ลดลง แหม! จับตัวมันได้ กำลังจัดการมันอยู่ ลู้มันอยู่ แต่ทำได้ หน้อยเดียว ยังไม่ได้มาก ยังไม่ดี เป็นสังขิตตะ วิกขิตตะ จิตอย่างนี้เรียกว่าจิตสังขิตตะ จิตอย่างนี้เรียกว่า จิตวิกขิตตะ ต้องทำให้ดีขึ้น กว้างนี้ เรียกว่ามหัคคตะ ถ้าทำไม่ได้ ไม่เจริญขึ้นก็เรียกว่าอมหัคคตะ ทำให้มันยิ่ง ทำให้เป็นจิต สะอาดขึ้นสูงขึ้นไป นี่คือการปฏิบัติปริยทปนัง เป็นการเรียนรู้เพื่อที่จะทำให้จิต สะอาดบริสุทธิ์จากกิเลส แยกวิเคราะห์ได้ เป็นธรรม เป็นกุศลธรรม เป็นอกุศลธรรม เป็นจิตกุศล จิตอกุศล กุศลโลภีเย กุศลโลภุตระ ธรรมในธรรม พิจารณาธรรมในธรรม พิจารณากายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต รู้จักกุศลจิต อกุศลจิต รู้จักโลภีเย กุศลโลภีเย โลภุตระ กุศลโลภุตระ ซึ่งมันแตกต่างกันทั้งสิ้น

ปฏิบัติให้ถึงกุศลโลกุตระ

เมื่อรู้สภาพจริงแล้ว เราก็สร้างให้จิตของเราเป็นกุศลโลกุตระ ถ้าทำกุศลโลกุตระได้ มันได้กุศลโลกียะพวงไปในตัวด้วย ได้ประโยชน์ทั้ง ๒ ส่วน เรียกว่าอุภยัตถะ ประโยชน์ผู้อื่นเรียกว่าปรัตถะก็เกิดด้วย ประโยชน์ตนก็เกิดด้วยเรียกว่าอัตถะก็เกิดด้วย ถ้าทำเป็นโลกุตระ ปฏิบัติสำเร็จเป็นโลกุตระ แม้ครั้งหนึ่ง สองครั้ง ทำครั้งก็ตาม ปฏิบัติจนเป็นโลกุตระภูมิ เป็นโลกุตระธรรมได้ คนนั้นได้ประโยชน์โลกียภูมิด้วย โลกุตระภูมิด้วย ได้ประโยชน์ ๒ ส่วน

ยกตัวอย่างง่ายๆ เช่น ถ้าเราทาน เราให้เงินคนไป เอาไปเลย หนึ่งหมื่นเสร็จแล้วเราก็มีจิตต้องการคืน จิตต้องการประโยชน์คืน นั่นคือคนทำทานนั้นยังคิดโลภในผลอยู่ในใจว่ามันต้องคุ้ม ไปโฆษณาในโทรทัศน์ บริจาคในโทรทัศน์ บริจาคโน่นนี่ คิดต้องคุ้ม บริจาคหนึ่งหมื่น บริจาคแสนหนึ่งต้องคุ้ม คือโลภนั่นเอง ต้องได้มาคืนมากกว่าแสนที่เสียสละไป มากกว่าล้านที่เสียสละไป คุณทานล้านหนึ่งเป็นโลกียกุศลจริง แต่โลกุตระไม่มีดีไม่ดีได้บาปทางจิต ได้บาปในแนวลึก นี่ก็ต้องเรียนรู้จิตเจตสิก รูปนิพพานทางปรมัตถ์

แหวนอก...คุณได้กุศลโลกีย คุณให้เขาจริง เขาได้ประโยชน์ แต่ตัวคุณไม่เป็นประโยชน์โลกุตระ ประโยชน์ตนที่เป็นกุศลโลกุตระไม่มีได้แต่ประโยชน์โลกๆแบบโลกีย คนนับหน้าถือตา คนรักเพราะเราทานได้คนรักคนชื่นชม แต่โดยปรมัตถ์โดยจิตเจตสิกของเรา ไม่ได้ทำสัจตปริโยทปนัง จิตของเราไม่ได้ล้างให้สะอาด เราไม่รู้จิตของเราเอง ดีไม่ดีจิตของเราชี้โลกเห็นแก่ได้มากกว่าที่ไปให้เขาไปด้วย ขาดทุนทางจิตเจตสิกเพราะจิตโลภมากกว่าที่ตัวเองให้

ผู้ใดทำงานใส่ข้าวทัพพีหนึ่ง สาธุขอให้ร่ำขอให้รวย คนอธิษฐานบางคนให้พระยีนรอก แก่ก็อธิษฐานอยู่นั้นแหละ จะเอาหมดบ้านหมดเมืองหรือเปล่านั้นไม่รู้ อธิษฐานจั่งเลย กว่าจะไปบาตรได้ ลัทธิอย่างนี้ไม่ใช่ของพุทธเลยสักน้อยหนึ่ง แต่ก็สอนกันมาจนกระทั่งอธิษฐานในพุทธศาสนาก็แปลว่า“ขอ” ที่จริงในศาสนาพุทธ อธิษฐานไม่ได้แปลว่าขอ อธิษฐานแปลว่า“ตั้งจิต” ตั้งจิตให้ละกิเลส นั่นคือทิศทางที่สมบูรณ์ที่สุด ตั้งจิตให้มีกิเลสมากๆ อ้าว! มันเป็นทางดีที่ไหนเล่า ศาสนาพุทธ รู้ดีเรื่องนี้

สรุปแล้วถ้าเราทำงาน เราต้องเรียนรู้จิตของเราว่ามีกิเลสเห็นแก่ได้ ยังมีการค้ากำไรเกินควรในจิตหรือไม่ เราห้ามจิตเราไม่ให้มีโมกกรรมเกิดอาการขี้โลภเกินกว่าที่เราให้ คือเสียสละให้จริง ทั้งวัตถุข้างนอก ทั้งลดกิเลสในจิตให้ได้ ประโยชน์ท่านนั้น เขาก็ได้ไปแล้ว เราทำงานไปหมิ่นหนึ่งแสนหนึ่งล้านหนึ่ง ผู้อื่นก็ได้รับแล้ว ประโยชน์กุศลโลกีย์สามัญที่เราได้สละวัตถุต่างๆจริงให้คนอื่น เราก็ได้แล้ว เป็นกุศลโลกีย์แล้ว ทั้งผู้อื่นและกุศลโลกีย์สำหรับเราด้วย นี่คือ ประโยชน์ ๒ ส่วนแบบโลกีย์ “อุภยัตถะ”แบบโลกีย์สามัญ ซึ่งก็ยังไม่แน่นอน เขาได้ประโยชน์เป็นวัตถุ เราได้ประโยชน์เป็นบุญที่มีค่าเท่ากับค่าของวัตถุนั้น แต่มีเงื่อนไขว่า คนผู้นั้นในใจไม่คิดโลภอยากได้สิ่งตอบแทนการทานครั้งนี้กลับคืนมาเลย แต่ถ้าโมกกรรมหรือในใจของผู้ทำงานยังมีความโลภสังฆารธรรมอยู่ในจิต โดยคิดอยากได้ สิ่งตอบแทนจากการทานครั้งนี้ ไม่ว่าจะอยากได้สิ่งที่เป็นลาภ ยศ สรรเสริญ สุข อย่างใดก็ตาม จะคิดอย่างหยาบ กลางละเอียด ขนาดตนเองไม่สามารถหยั่งรู้ แต่ถ้าคิดโลภอยู่ในอนุสัยเล็กๆ อยู่ในใจจริงละก็.. บุญก็ต้องลดลง หากกิเลสโลภนั้นเกินกว่าค่าของวัตถุที่ตนทำงานไป ผู้ทำงานครั้งนี้ก็ขาดทุนหรือได้บาปซ้ำเข้าไปเสียอีก

๒๔ สมณะโพธิรักษ์

กล่าวคือ ถ้ามันโนกรรมของเราโลภอยู่ในใจ จะลึกๆ หรือตื้นๆ ตนเองรู้ไว้ตั้งๆ หรือตนเองไม่สามารถรู้ตัวในอนุสัย(unconscious)นั้นเลย หากมันเกิดจริงก็เป็นมโนกรรมแท้ๆ ถ้าคิดโลภจะเอามากกว่า ค่าของวัตถุทานที่ตัวเองทานออกไป เราก็ไม่ได้บุญ กลับขาดทุนเท่าที่ความโลภนั้นมันมากกว่าค่าของวัตถุทานเท่าใดนั่นเอง คนส่วนใหญ่มักจะโลภอย่างไม่มีขีดจำกัด ฉะนั้นคนส่วนใหญ่จึงทำทานแล้วขาดทุน หรือได้บาปอย่างไม่มีขีดจำกัดเสียแยะมาก

แต่ถ้าคนผู้ใดสามารถปฏิบัติทำใจในใจของตน ไม่ให้จิตมีกิเลส หรือพอรู้ว่ามี ก็รับล้างกิเลสของเราได้ เราก็ได้ประโยชน์ตน(อัตตัตถะ) ที่เป็นปรมาัตถธรรมทีเดียว เพราะฉะนั้นประโยชน์ตนที่เป็นการล้างกิเลสอย่างจริงแท้ ไม่ขาดทุน เพราะเป็นประโยชน์ระดับ“ปรมาัตถ์” (ประโยชน์ขั้นสูง ถึงขั้นลดสมุทัยอาริยสัง เป็นพลวปัจจัจยไปสู่นิพพาน) ได้ทำไรทั้งกุศลโลกีย์และได้ทำไรทั้งกุศลโลกุตระ ประโยชน์ขั้นนี้เป็นประโยชน์สูงยิ่ง คนอื่นเขาก็ได้ประโยชน์(ปรัตถะ)เพราะว่าเราได้ให้เขาไปแล้ว เป็นผลหรือกำไรที่ผู้ได้รับของทานเขาได้ ประโยชน์เราก็ได้ ทั้งๆที่เราเสีย (สละ) ของไปนี้แหละ เรียกว่าเป็นประโยชน์ทั้ง ๒ ส่วนที่เข้าขั้น “ปรมาัตถ์” ที่เดียว เป็นอุภยัตถะชนิดสูง มีเช้ออุภยัตถะโลกีย์สามัญ อุภยะนี้แปลว่าสอง อัตถะแปลว่าประโยชน์ คุณค่า เนื้อหา แปลว่าผล แปลว่า“กำไร”ก็ได้ ดังนั้นในทางธรรมโดยเฉพาะระดับโลกุตระนั้น อย่าไปเอาแนวคิดอย่างทุนนิยมมาเรียก มาใช้คำว่า “กำไร”กันเลย เพราะ“กำไรแบบทุนนิยม” นั้นมันเป็นบาปแท้ๆ เป็นการเอาเปรียบชัดๆ “อัตถะ”ไม่ใช่กำไรอย่างนั้น คำว่ากำไรของอัตถะก็คือประโยชน์ที่สูงส่ง

“ประโยชน์”นี้แหละที่คนควรทำ ยิ่งเป็นวิธีปฏิบัติเพื่อละกิเลส

เมื่อรู้ว่าชั่ว ว่าเป็นประโยชน์โดยเฉพาะเพิ่มกิเลสให้ตน อย่าทำพยายามปฏิบัติให้ได้ กรรมมันเป็นของตน โดยเฉพาะมโนกรรม อย่างน้อยมีศีล ๕ ฆ่าสัตว์มันบาปจริงๆ พระพุทธเจ้าไม่เคยสอนว่าฆ่าสัตว์มากินได้ ไม่บาป ไม่มี ไม่ละเว้นเลย ฆ่าสัตว์เล็กสัตว์น้อย สัตว์โตขนาดไหน บาปทั้งสิ้น ศาสนาพุทธจริงๆไม่กินเนื้อสัตว์ ฆ่าสัตว์มาเพื่อกินก็บาป คนก็เลี้ยง ไม่ฆ่าเอง เมื่อฆ่าไม่ได้แล้ว คุณก็ต้องไปซื้อโซ่ใหม่ ถือว่าตนไม่ได้ฆ่า คนอื่นเขาฆ่า เฮอะ!.. บาปให้คนอื่นเขา แต่ตนเองคุณกินสัตว์ที่คุณเอาเงินไปซื้อมานั้น เอาเงินไปซื้อก็เท่ากับจ้างให้เขาทำบาปแล้วที่จ้างเขาบาปแทนตนนี้ ตนคือผู้รับผิดชอบอย่างนั้นหรือ มันได้หรือไม่ได้หรอก

สมมุติว่าหมู่บ้านราชธานีโศกกินหมูวันละ ๕ ตัว เข้า..คนฆ่าหมูขายก็เอาหมูมาขาย ฆ่าหมูมา ๕ ตัว เพราะประชากรหมู่บ้านราชธานีโศกบริโภคหมูวันละ ๕ ตัว คนนี้มาเอาไปกิโล คนนี้มาเอาไป ๒ กิโล คนนั้น ๕ กิโล คนในหมู่บ้านกินวันละ ๕ ตัว คนฆ่าหมูก็ต้องฆ่าหมู ๕ ตัวมาขายเพื่อคนในราชธานีโศกที่กิน แต่ถ้าคนที่ราชธานีโศกกินครึ่งหนึ่ง ไม่กินครึ่งหนึ่ง คนฆ่าหมูก็ต้องฆ่าหมูน้อยลง ฆ่าแค่ ๒ ตัวครึ่งก็พอ เพราะคนมันกินครึ่งเดียว ถ้าคนบ้านราชฯไม่กินหมูเลย คนบ้านราชฯ เจริญหมดแล้ว ไม่กินหมูแล้ว ไม่กินเนื้อสัตว์ ไม่กินเนื้อทุกชนิดแล้ว ถ้ามว่าคนฆ่าหมูมาขาย ๒ ตัวครึ่ง ขายออกไหม

ใครเป็นคนไปสั่งคนฆ่าหมู? คุณเลี้ยงไม่ออกหรอก คุณไม่ต้องไปบอกหรือกว่าคุณไปสั่งเขาฆ่า แม้แต่คนตกปลาไปขายตลาด ไม่ได้รู้เลยว่าจะขายให้ใคร แต่คุณเอาเงินไปให้เขา ก็เท่ากับคุณนั่นแหละเป็นคนสั่งให้เขาฆ่าปลา คุณเลี้ยงไม่ได้ จะบอกว่าไม่ได้ไปสั่งเขาฆ่า แต่คุณก็ไปซื้อของ

ที่เขาฆ่านั้นมากิน มันก็เท่ากับเขาฆ่ามาให้คุณกินแท้ๆ แม้แต่ทางโลก คนที่
 ฆ่าเขายังปรับโทษสูงกว่าคนฆ่าด้วยซ้ำ

พระพุทธเจ้าท่านอนุญาตอยู่ ๒ อย่าง เนื้อสัตว์ที่พอจะอนุโลมให้กินกัน
 เรียกว่า “ปวัตตมังสะ” นั่นก็คือ ๑.สัตว์มันตายเอง ไม่มีคนฆ่า ตรงนี้แหละ
 ที่ต้องทำความเข้าใจให้ดี เพราะหมายถึง “คน” นะเป็นผู้ฆ่า เจาะจง(อุทิศ)
 ลงไปที่ “คนฆ่า” [มิใช่เจาะจง(อุทิศ)ลงไปที่ “คนกิน” ตามที่โบราณจารย์
 ตีความกัน] ไม่ได้หมายถึงว่า “สัตว์” มันเป็นผู้ฆ่า ในกรณีนี้จะเจาะจง(อุทิศ)
 ลงไปถึงสัตว์ที่มันตายเพราะผู้ฆ่าคือ “คน” อันต่างจากสัตว์ที่ตายเพราะ
 “สัตว์” มันเป็นผู้ฆ่า [ซึ่งนั่นเป็นกรณีที่ ๒ ของปวัตตมังสะ] นั่นก็คือ
 สัตว์นี้ตายเอง ไม่ใช่เกิดจากคน “จงใจ”(สัญญาจิจจะ) ฆ่าชีวิตสัตว์นั้น
 ให้ตายลง(ชีวิตา โวรเปติ) เนื้อสัตว์ที่มันตายเอง ไม่มี “คน” เป็นผู้ฆ่า ก็ไม่มี
 คนทำบาป เนื้อสัตว์ ชนิดนี้เรียกว่า “ปวัตตมังสะ” [เนื้อสัตว์ที่ชีวิตมันเกิด-
 มันตายเอง ดำเนินไป ตามวิถีธรรมชาติ] อย่างนี้กินได้ เป็นเนื้อสัตว์ที่พระ
 พุทธเจ้าอนุโลมให้กินได้ นี่กรณีที่ ๑ (พระไตรปิฎกเล่ม ๑๓ ข้อ ๕๕-๖๑)

ซึ่งต่างกับกับ “อุทิศมังสะ” อันหมายถึง เนื้อสัตว์ที่มันตายโดย
 “เจาะจงหรือเพ่งเล็งถึง” (อุทิศ) ตรงที่ว่า สัตว์มันตายเพราะ “คน” ฆ่ามัน ไม่ใช่
 มันตายเอง ถ้า “คน” จงใจ(สัญญาจิจจะหรืออุทิศ) ฆ่ามันมากิน นั่นแหละ
 “อุทิศมังสะ” แท้ๆ เนื้ออย่างนี้กินไม่ได้ พระพุทธเจ้าตรัสว่า เนื้อสัตว์นั้น
 ๑) ถ้าเห็นด้วยตาเลยว่าคนเขาฆ่ามัน ถือว่าเป็นเนื้อที่ไม่บริสุทธิ์จากบาปอยู่
 โต้้งๆ เพราะคนฆ่าสัตว์นั้นบาปแท้ๆ ๒) แม้ไม่เห็น แต่ได้ยินมาได้ข่าวมา
 อยู่ว่าเนื้อสัตว์นี้ตายเพราะคนฆ่า ก็ถือว่ายังไม่บริสุทธิ์จากบาป ๓) ที่สุดแม้จะ
 ไม่เห็นคนฆ่ามันกับตาดตัวเองหรือไม่ได้ข่าว ไม่ได้ยินว่าเนื้อนี้ถูกคนฆ่ามาก็ตาม
 หากยังสงสัยว่า เนื้อนี้คงไม่บริสุทธิ์จากบาปเป็นแน่ แค่สงสัยก็ไม่ควรกิน

นี่คือหลักที่เรียกว่า “บริสุทธินิโถยส่วน ๓” ในการพิจารณาเสียก่อนที่จะกินเนื้อสัตว์

และในกรณีที่ ๒ ก็คือ เนื้อสัตว์ที่ตายลงเพราะ“สัตว์”เป็นผู้ฆ่า นี่ก็ไม่ใช่มี“คน”ฆ่า ไม่มี“คน”ทำบาป แต่เป็นเนื้อสัตว์ที่สัตว์ด้วยกันเอง มันฆ่ากัน สัตว์ตายเพราะ“สัตว์”มันฆ่ากันมากขึ้น แต่มีข้อแม้ก่อนนะว่า ต้องเป็นเนื้อสัตว์ที่เป็น“เดนสัตว์กิน” เหลือแล้วค่อยไปเอามากิน อย่าไปแย่งสัตว์มากินละ มันเบียดเบียนสัตว์ ยิ่งบาปอยู่ เนื้อแบบนี้ก็ไม่ถือว่าเป็น“อุทิสมังสะ” สงเคราะห์ให้อยู่ใน“ปวัตตมังสะ” แบบนี้ก็อนุโลม จะกินก็กินเถอะ ถ้ามันจะต้องกินเนื้อสัตว์กันให้ได้

แต่จริงๆ แล้วถ้าสัตว์มันตายเองโดยไม่ใช่“คน”ฆ่า แล้วคุณจะไปรอเอา สัตว์ตายเองจากไหนล่ะมากินเลี้ยงชีวิตให้อยู่รอดได้ เอาเข้าจริงก็ไม่กินอยู่ดี ถ้าสัตว์มันตายเอง หรืออย่างเนื้อสัตว์ที่เสื่อมันไปฆ่าแกงฆ่าขวากมากิน ตามวิสัยของสัตว์ ซึ่งจะไปนับบาปกับมันยังไง มันจะรู้บาปรู้บุญอะไร นี่ท่านก็อนุโลมมากแล้ว ท่านก็อนุญาติ แต่ถ้าคนฆ่าท่านไม่อนุญาติ

หนึ่ง สัตว์มันตายเอง ไม่มีคนฆ่า ไม่ถูกฆ่าโดยเจตนาของคน สัตว์ที่ถูกฆ่าโดยเจตนาของคนนี้ กินไม่ได้ สอง เดนสัตว์กินคือสัตว์ มันฆ่า เอาเดนมันนะ อย่าไปแย่งมันเข้าล่ะ เอาเดนมัน อีแร้งมันกินเสร็จหมดแล้ว มันกินเหลือโน่นแหละ เศษนั้นก็เอา หรือเสื่อมันฆ่าแกงมาแล้ว มันก็กิน มันหนีไปหมดแล้ว เหลือแล้วเราค่อยเอา

แต่จะไปหาที่ไหน แล้วสัตว์ตายเอง คุณก็ไม่กินซะอีก คุณก็ต้องซื้อมากิน ที่นี้พระพุทธเจ้าท่านก็ห้ามไว้อีก ห้ามซื้อขายเนื้อสัตว์ ท่านสอนไว้ในมัจฉาวนิจชา ๕ เรียกว่า การค้าขายที่เป็นบาป ๕ อย่าง (พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ ข้อ ๑๗๗)

๑. สัตถวณิชชา (การค้าขายอาวุธ)
๒. สัตถวณิชชา (การค้าขายสัตว์เป็น)
๓. มังสวณิชชา (การค้าขายเนื้อสัตว์)
๔. วิสวณิชชา (การค้าขายของเป็นพิษ)
๕. มัชชวณิชชา (การค้าขายสิ่งที่ทำให้เมาหรือมอมเมา)

ละมิจฉาณิชชา ๕

๑) สัตถวณิชชา ค้าขายอาวุธ ก็อาวุธมันซื้อไปทำอะไรละ ซื้อไปฆ่ากัน มันบาปมหาดศาลเลย อย่างอเมริกาเนี่ยแหละน่าสังเวช สร้างอาวุธเยอะ แล้วก็เอามาฆ่ากันทั้งโลก บาปเวรนี่เป็นวิบากของอเมริกา ขอภัยจริงๆ นี่เอาตมาไม่ได้แข่งอเมริกานะ อาตมาเพียงยกตัวอย่าง ประเทศไหนสร้างก็บาปทั้งนั้นแหละ อาตมาพูดสังฆกรรมให้ฟัง สักวันหนึ่งมหาวิบัติจะเกิดกับอเมริกา เพราะเขาเป็นผู้สร้างอาวุธมาก ฆ่ามนุษยชาติ เขานึกว่า เขาประเสริฐ นอกจากสร้างแล้วยังเอาเปรียบ โอ้โฮ! ตีราคาแพงอีกด้วย รวยเพราะค้าอาวุธอีกต่างหาก บาปมหาดศาล หลายนั่นเลย เขาไม่รู้จักรักรรรมวิบากพวกนี้ เขาไม่ได้เรียน ไม่ได้ศึกษาเหมือนพุทธ เขาจึงทำบาปมาก พวกนี้อยู่อย่างไม่รู้สังฆกรรม นี่การค้าขายบาปแท้ๆข้อที่หนึ่ง ค้าขายอาวุธ อย่าไปค้าอย่าไปขาย

๒) สัตถวณิชชา อย่าค้าสัตว์เป็น สัตถะนี่คือสัตว์ทั่วไป ทั้งมนุษย์ก็ใช่ ทั้งสัตว์เดรัจฉานทุกอย่างก็ทั้งนั้น อย่าค้าขาย อย่าค้าสัตว์เป็น ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงชี้เรื่องบาปให้ เป็นการค้าขายบาปแท้ๆข้อที่สอง

๓) มังสวณิชชา เนื้อสัตว์ตรงๆนี่เอง ที่เป็นการค้าที่บาปอีกข้อ มังสะไม่ได้มีคำอื่นปลอมปนเลย แต่ในนวกวาทที่เรียนนักธรรมตรีนั้นก็แปลเบี้ยววาลี เช่น สัตถวณิชชาก็แปลว่า “ค้าขายมนุษย์” มังสวณิชชา

ก็แปลว่า “ค้าขายสัตว์เป็นสำหรับฆ่าเพื่อเป็นอาหาร” เป็นการเลี้ยงบาลีแท้ๆ ชาวพุทธไทยจึงไม่รู้ความจริงที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ เป็นตำราหลักของชาวพุทธทีเดียว ทั้งๆที่ภาษาบาลี มั่งสะแปลว่าเนื้อ วนิชชาแปลว่าค้าขาย พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นการค้าขายที่ผิดที่บาป(มิจฉา) อย่านไปค้าขายกัน มั่งสะที่แปลว่า เนื้อตรงๆแท้ๆ ก็เบี้ยวไปว่า ค้าขายสัตว์เป็น ก็เห็นชัดๆว่า เบี้ยวบาลี ผู้เชื่อพระพุทธเจ้า ก็อย่าค้าขายเนื้อสัตว์ ทั้งเนื้อสดเนื้อสุกนั้นแหละ ถ้าคน ไม่ค้าขายเนื้อสัตว์ ชาวพุทธ ๘๐-๙๐% ในประเทศไทย ไม่ค้าขายเนื้อสัตว์ จะเอาเนื้อสัตว์ที่ไหนมากิน หนึ่ง ไม่ฆ่า ไม่ว่าสัตว์ใดคือชื่อหนึ่ง ปาณาติบาต มีศีลมีธรรมพื้นฐานของพุทธ พระพุทธเจ้าก็ห้ามฆ่าแล้ว สอง มิจฉาวนิชชา การค้าขายนี้เป็นธรรมชาติของฆราวาสเท่านั้น ไม่ใช่เรื่องของพระ ชื่อขายนี้พระชื่อขายอะไรไม่ได้ทั้งนั้น พระไปค้าไปขายอย่างฆราวาสไม่ได้อยู่แล้ว ฆราวาสเองแหละต้องซื้อต้องขาย แต่ท่านก็ยังมิชื่อห้ามว่าอะไรที่เป็นบาป เป็นพิษเป็นภัย ไม่ให้ซื้อขายกัน เป็นมิจฉาวนิชชา ค้าขายเนื้อสัตว์ เป็นมิจฉาวนิชชาจริงๆ อาตมาไม่ได้หาเรื่องนำมาเสแสร้งแก้งๆกัน แค่อสองข้อนี้ ๑.ไม่ฆ่าสัตว์ ๒.เนื้อสัตว์ไม่มีชื่อขาย คุณกินเนื้อสัตว์ได้ไหม คุณมีเนื้อสัตว์กินไหม ไม่มีแล้ว เห็นไหม?

เมืองไทยนี้แหละประหลาดๆ เมืองอื่นเขาก็ว่าเมืองไทยเมืองพุทธแท้ๆ ทำไมกินเนื้อสัตว์ เขาง คนมาจากต่างประเทศเขาง ลังกาเขาเอาพุทธไปจากเมืองไทย เขาก็ยังรู้ดีเลย เขาไม่เถียงเรื่องมังสวัตติ เขาส่งเสริมกันด้วย โอ้โฮ! ถ้าวันวิสาขบูชานี้ ชาวพุทธในลังกาเขา ไม่กินเนื้อสัตว์กันเลย วันวิสาขะ วันมาฆะ ถ้าศึกษากันอย่างถูกต้อง ปฏิบัติตามพระพุทธพจน์ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ค้าขายเนื้อสัตว์ ก็ไม่ได้กินเนื้อสัตว์ แค่นี้มันก็ชัดเจนอยู่แล้ว

แต่เอาเถอะ..เขาอยากกินเขาก็เถียง ก็ให้เขากินไป เมื่อไม่เชื่อพระ
 ปัญญาธิคุณที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ แม่ทรงพระกรุณาธิคุณให้เลิกให้เว้นบาป
 ก็ไม่ยอมเลิกยอมหยุด คงสั่งสมบาปกันไปไม่รู้หยุด ก็เป็นไปตามที่ได้
 ทำกรรมนั้นๆ

๔) วิสวณิชา ก็คือ คำขายสิ่งที่เป็นพิษ ทุกวันนี้แม่แต่ผักผลไม้ก็เต็ม
 ไปด้วยสารพิษยาพิษ ทั้งสารเคมีทั้งสารพิษขายกันเต็มบ้านเต็มเมือง
 ขนาดคนปลูกเองยังไม่กิน ไม่กล้ากิน แล้วก็เอาไปขายนี้แหละมันผิด
 วิสวณิชาเป็นการค้าขายสิ่งที่เป็นพิษอยู่แท้ๆ ตัวเองปลูก ก็รู้ ถึงแม้ว่า
 ไม่เป็นพิษซักดินซังกอตายทันที แต่มันสะสมพิษ ก็คือสิ่งที่เป็นวิสวณิชา
 ทั้งสิ้น อย่าค้าอย่าขายกันเลย ของที่เป็นพิษมีพิษอยู่ในนั้น ของอื่นๆที่ขาย
 กันในสังคมทุกวันนี้ ไม่ว่าของกินของใช้สารพัด ที่มีพิษปนเปื้อนอยู่
 แท้ๆก็เป็นวิสวณิชาทั้งนั้น จะมีพิษมีภัยเท่าไรก็แล้วแต่ นี่พระพุทธเจ้า
 สอนเอาไว้อย่างลึกซึ้ง แต่ชาวพุทธเดี๋ยวนี้ ไม่เข้าใจกันแล้ว ไม่ศึกษากันเลย

๕) มัชชวณิชา การค้าขายสิ่งที่ทำให้เมาหรือมอมเมา สิ่งที่ทำให้
 ประสาทเสีย เหล้า ยา อะไรอย่างนั้นไม่ต้องพูดหรอก มันชัดๆอยู่แล้ว
 แต่ก็ยังส่งเสริม ยังเต็มบ้านเต็มเมือง มาพูดสิ่งที่ทำให้มัวเมา มอมเมา
 กันนี้เถิด ก็หนักหนาสาหัส โอ้โฮ! มันมอมเมากันทั้งบ้านทั้งเมือง
 โฆษณาโทรทัศน์ วิหุกุ กันนี้ให้งามให้สวยให้หรู ให้รวย ให้โก้ ให้เก๋ ให้เท่
 ให้หลงใหล มอมเมากันนี้ให้ติด ให้ยึดสารพัดเลย สิ้นค้าอาจจะดี แต่เรื่อง
 มอมเมาด้วยการโฆษณาหลอก เอาคนไปคนเปลือยมาประกอบ
 มอมเมาเพื่อที่จะให้คนมาหลงสินค้านั้น นั่นคือการมอมเมา ที่ร้ายกาจ
 ทุกวันนี้จัดจ้านรุนแรงสุดจะประมาณ คงยิ่งหนักหน้าหนักหน้าไปตลอด
 กาลนาน พวกนักค้านักขายนี้เขามีเป้าหมายเลยว่าจะมอมเมาใคร กำหนด

กลุ่มเป้าหมาย จะเอาเงินจากใคร เอาให้ ติดหนี้บงหลวงไหลคั่งไหลกัน
เต็มบ้านเต็มเมือง หลอกล่อใคร ก็เอาให้จนเข้าขั้นหลวงไหลมัวเมากันทีเดียว
พวกนี้ทำบาปทั้งสิ้นเลย ครอบงำให้มิจฉาทิฏฐิและมิจฉาณิชา เพราะ
ฉะนั้นการกระทำที่มอมเมาคนอยู่ในโลกนี้ นั่นแหละคือบาปอยู่ทั้งสิ้น
ทำให้หลวงไหล(โมหะ) ติดยึด(อุปาทิยติ)นี่คือบาป ฝีมือคนสมัยนี้เขาทำได้
เมามัวกันถึงขั้น ขาดไม่ได้กันทีเดียว แล้วคิดดูเถิดว่า ชีวิตคนที่ต้องเสพ
เพราะติด หยุดไม่ได้ ขาดไม่ได้นี้ มันคืออะไร ก็คือทาสที่ต้องทุกข์ทรมานแท้

เราจึงพากันเลี้ยวมาทำสิ่งที่ประโยชน์ มาทำกสิกรรม อันเป็น
ปัจจัยชีวิตแท้ และพยายามทำพืชผักไร่สารพิษ มาทำยาสมุนไพร เป็นต้น
มาทำ สิ่งที่เป็นต่อชีวิต มาทำสิ่งที่ใช้สอยที่เป็นประโยชน์พอสมควร
เช่น ทำแชมพูก็ไม่ต้องไปมอมเมาใครเขา แชมพูเราก็ทำ แต่แชมพูเรา
ไม่จำเป็นต้องปรุงอย่างมอมเมา แม้ขายก็ไม่ต้องประพัตติ โดยพูด โดยบอก
โดยแสดงแก่คนอื่นอย่างมอมเมา เป็นแต่เพียง บอกความจริง ให้พิสูจน์
ดีก็ใช้ ไม่ดีก็แล้วไป อย่างนี้เป็นต้น

ปฏิบัติธรรมทุกเวลา

เอาละ นี่คือรายละเอียดที่ควรจะละควรจะเว้น ที่นี้มาพูดถึงการปฏิบัติ
จริงๆ เจาะเข้าไปถึงการปฏิบัติธรรม ศาสนาพุทธที่สอนกันมาผิดๆ คือ
สอนว่าปฏิบัติธรรมแล้วจะต้องเสียเวลา ถ้าจะปฏิบัติธรรมแล้วจะต้องเอา
เวลาไปทำอะไรอย่างหนึ่ง จะเป็นนั่งสมาธิก็ตาม เดินจงกรมก็ตาม ไปทำ
อย่างไหนก็ตาม หรือจะต้องไปแต่งชุดขาวนั่ง สวดมนต์ภาวนา อะไร
ก็ตามแต่ แล้วแต่อาจารย์แต่ละท่านจะกำหนดขึ้นมาให้ปฏิบัติ โดยการแยก
จากชีวิตปกติสามัญ ต้องแบ่งเอาเวลาไปทำการปฏิบัติเฉพาะ ถึงจะถือว่าได้
ปฏิบัติธรรม นี่คือการสอนผิด

คำที่บอกว่าต้องเอาเวลาไปปฏิบัติธรรม ไม่มีเวลาปฏิบัติธรรมนั้น ผิดปฏิบัติธรรมของพุทธปฏิบัติได้ตลอดเวลาหายใจเข้าออก มีอานาปานะ ขณะที่ที่มีลมหายใจเข้าลมหายใจออกอยู่ที่ไหน ปฏิบัติธรรมอยู่ที่นั่นได้ทั้งนั้น เรียกว่า อานาปานสติ แล้วจึงมีสติในการปฏิบัติธรรม สตินี้เป็นตัวตั้งตัวรู้ รู้กายกรรม รู้จักกรรม รู้จักกายในกาย รู้จัก เวทนาในเวทนา รู้จักจิตในจิต รู้จักธรรมในธรรม แล้วปฏิบัติสังวร มีสติปัญญาน ๔ มีสัมมปชาน ๔ มีอิทธิบาท ๔ ให้สัมมาทิฏฐิ

สัมมปชาน ๔ มีสังวรปชาน ปหานปชาน ภาวนาปชาน อนรุ๊กขนาปชาน (พระไตรปิฎกเล่ม ๑๑ ข้อ ๒๓๘) ก็มีการสังวรระมัดระวังกายวาจาใจ ระมัดระวังสิ่งที่สัมผัสแตะต้อง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ สัมผัสเห็นรูป ได้ยินเสียง ได้กลิ่น ลิ้นได้รส กายสัมผัส ใจรับรู้ พิจารณา ซ้อนลงไปทั้งหมด อ่านกิเลสที่เกิดในทุกกลมหายใจเข้าออกและมีสติรู้ตัวอยู่ คุณสัมผัสรูป สัมผัสรส สัมผัสกลิ่น สัมผัสเสียง เห็นผู้หญิงสวยแล้วให้รีบอ่านใจ ไม่ใช่ไปพิจารณาผู้หญิงสวยจริงหนอ ราคะกำลังเกิดแล้วอ่านใจทุกขณะที่มีลมหายใจเข้าลมหายใจออก นี่แหละมีสติ มีอานามีอานาปานะ มีลมหายใจเข้า มีลมหายใจออกอยู่ มีชีวิตอยู่ มีสติอยู่ ปฏิบัติธรรมได้ทุกที่

ไม่ใช่เอาแต่นั่งหลับตา นี่อานาปานสติ ดำรงคงมั่น นี่เป็นบพที่ ๑ บัลลังเกนะ นั่งขัดสมาธิเข้า ตั้งกายตรง ดำรงสติคงมั่น แล้วก็เอาแต่หลับดิ่งนิ่งเข้าไปแต่ในภวังค์เท่านั้น ผู้ที่จับจิตจับใจไม่เป็นเลย ก็หัดนั่งจับจิตใจให้เป็น นั่งตั้งกายตรงดำรงสติคงมั่นนั้นถูกแล้ว เป็นการปฏิบัติเบื้องต้นเท่านั้น หัดให้ได้ เมื่อได้แล้วก็ต้องรู้ในขณะที่ลืมตา มีสติรู้ตัวทั่วพร้อมทั้งนอกและใน ขณะที่มีชีวิตปกติสามัญ

ลมหายใจออกก็รู้ ลมหายใจเข้าก็รู้ กายคือรูป รูปคือลมหายใจ คือกาย ลมออกมาแล้วภายนอกกาย กายในกายลมหายใจเข้า ลมหายใจเข้า

ลมหายใจออกมีอยู่ เราลืมตาเห็นอยู่ มีองค์ประชุมนอก มีองค์ประชุมในกาย องค์ประชุมในที่มันเกิดเป็นตัวอารมณ์ทั้งหมด รู้รอบรู้องค์รวมเรียกว่า ญาตปริยญา รู้องค์รวม รู้สภาวะนั้นครบแล้ว แล้วก็วิเคราะห์วิจัยกิเลส ในอารมณ์ของจิตเราที่แหละ ช่างในจิตในกาย องค์ประชุมในจิต ในอารมณ์ เนี่ย มันมีอะไรในจิต มันมีจิตกับกิเลส วิเคราะห์กิเลสในจิตให้ออก

ทุกเวลาคุณปฏิบัติธรรมโดยมรรคองค์ ๘ ทำความเข้าใจที่เอาตาม กำลังอธิบายให้ฟัง นี่กำลังทำทิวฐิติให้ตรง ทิวฐุชุกรม กำลังสอน กำลัง แนะนำให้ความเห็นความเข้าใจที่ถูกต้อง เสร็จแล้วคุณก็ไปปฏิบัติ เมื่อมี สัมมาทิวฐิติคือความเห็นถูกต้องแล้ว คุณก็ไปปฏิบัติ เวลาปฏิบัติ ใน มหาจัตตาริสกสูตร พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๔ ตั้งแต่ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ละเอียด มีสติ มีวามะเป็นอัคชิน คุุใจของสัมมาทิวฐิติ ของความเข้าใจ ปฏิบัติปฏิสัมพันธ์ไปพร้อมกันทั้ง ๗ องค์มรรค หากมี การปฏิบัตินั้นลดละกิเลสลงไปได้ก็คือ จิตเจริญขึ้นเป็น“สัมมาสมาธิ”อันเป็น มรรคองค์ที่ ๘ นี่คือ “สมาธิแบบ พุทธ”ที่ปฏิบัติในขณะที่ลืมตา มีชีวิต สามีญ และจะมีสัมมาญาณ-สัมมาวิมุติเป็นผล ๒ ไปตามลำดับ

คุณฟังให้ดีๆ การปฏิบัติธรรมของพุทธ เมื่อคุณเข้าใจแล้ว อ้อ.. เสร็จแล้วคุณก็ปฏิบัติโดยมีสติ พยายามให้ทุกองค์มรรคเป็น“สัมมา” ให้ได้ พยายามมีสติ พยายามปฏิบัติ ปฏิบัติอะไร ก็ปฏิบัติไปตลอดเวลา เมื่อมีสัมผัส เมื่อมีองค์ประกอบต่างๆสัมผัสสัมพันธ์อยู่กับตัวเราทุกทวาร นั้นแหละ เรากำลังทำอะไรกับสิ่งที่อยู่กับเราขณะนี้ มีข้าวของ มีบุคคล กำลังผัสกับข้าว อยู่กับทะเลหิว ประเดี้ยวก็เคืองทะเลหิว ทำไม่มันไม่ได้ ดั่งใจ ข้างทะเลหิวเบรียง! นั้นแหละ กำลังบ้า อ่านใจเราเข้าไปเถิด ไปโกรธ มันทำไม ทะเลหิวมันไม่รู้เรื่อง คุณบ้าของคุณคนเดียวกั้ๆ ทะเลหิว

๓๔ สมณะโพธิรักษ์

มันไม่มีวิญญูณ มันไม่รู้เรื่องหรือ เราหันแหละบ้า ขว้างจาน ขว้างชาม ขว้างตะหลิว ขว้างกระทะ อารมณ์จิตตัวเองทั้งสิ้น ก็ต้องปฏิบัติหยั่งรู้เข้าไปในใจ ระวังเหตุในอารมณ์ให้ได้ โดยเฉพาะรู้แจ้ง“ตัวการ”(ลักกายะ) ในอารมณ์คือกิเลส โกรธในจิตนี่คือสมุทัย แล้วพยายามลดละมันให้หยุดให้สงบ ถ้าลดได้ จางคลายลงได้ นั่นคือมรรคผล เมื่อทำจนจิตชนะกิเลสได้อย่าง “ตั้งมั่น” นั่นคือ “สัมมาสมาธิ”อันเป็นอาริยะของพุทธ (อริโย สัมมาสมาธิ)

หรือจะเกิดอาการอย่างไรในอารมณ์(เวทนา) พอกระทบรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส แล้วแหม..มันไม่ได้ตั้งใจเสียเลย คุณก็ต้องอ่านใจตัวเอง เมื่อรู้อารมณ์โกรธ อารมณ์โลภ อารมณ์ราคะ ก็อ่านกิเลสให้ออก แล้วก็ลดกิเลส โดยมีสติ มีความพยายามรู้ตัวทั่วพร้อม สังวรระวังอยู่เสมอ นั่นคือ มีสังวรปธาน ปหานปธาน ภาวนापธาน อนุรักษนาปธาน ปหานก็คือ กำจัดกิเลส รู้ตัวกิเลส รู้อาการของกิเลส เรียกว่า รู้นามรูป หรือรู้สมุทัย แล้วก็ปหานให้ได้ ทำลายให้ได้ด้วยวิธีกดข่ม เรียกว่า แบบ “สมถะ” มีเรี่ยวแรงกดข่มก็กดเข้าไป ลดฤทธิ์เดชของมันเข้าไป ที่สำคัญก็แบบ “วิปัสสนา” คือ ต้องพิจารณาให้กิเลสมันลดลงได้ด้วยปัญญา อาตมาบอกนี้ คุณต้องไปฝึกเอาเองนะ ฝึกไปจริงๆ ถ้ามันยังไม่ได้ผล ก็ต้องมาสอบมาถาม เพราะปฏิบัติธรรมก็ต้องมีครูมีอาจารย์ มีคนบอก มีคนกล่าวอธิบายแนะนำ

สัมมามรรคคือหลักเอก

แบบ“วิปัสสนา”หรือพิจารณาให้กิเลสมันลดลงได้ด้วยปัญญา ก็คือ เมื่ออ่านกิเลสออกแล้วก็ให้เหตุผลมัน หาหลักฐานมายืนยันกับมัน เอาความจริงมาทำราบมัน เป็นต้น เรียกว่า ใช้ปัญญาปราบกิเลส ถ้าเรา

กดข่มกิเลสเรียกว่าสมถะถ้าเราใช้ปัญญาจนกิเลสมันลดด้วยปัญญาเรียกว่า
วิปัสสนา หากกิเลสมันบรรลุด้วยปัญญา ด้วยหลักฐาน ความจริง ด้วย
ตัวอย่าง ด้วยการศึกษามาสารพัด ด้วยอะไรก็แล้วแต่ ที่คุณจะถูกแม่ น้ำ
ทั้ง ๕ ด้วยเหตุอะไรก็แล้วแต่ แล้วกิเลสมันก็ยอมลดยอมอ่อนยอมดับ
ด้วยปัญญา ไม่ใช่ด้วยแรงกดข่มเท่านั้น ก็มีสองอย่างเท่านั้นแหละวิธี
ปฏิบัติธรรม “สมถะ” กับ “วิปัสสนา” ฐานะแปลว่าการกระทำกิจ

พอคุณทำกิจลดกิเลสอย่างนี้ได้ทุกที่ที่มีลมหายใจเข้า-ออกอยู่
ยังไม่ตายพร้อมกับมี “สติ” เรียกเต็มๆว่า “อานาปานสติ” อานากับ
อานาณะ เรียกว่า อานาปานะที่มีสติปัญญา หรืออานาปานะที่มีสติ
สัมโพชฌงค์กันทีเดียว ไม่ใช่มี “สติ” สามัญเท่านั้น

ถ้าคุณนอนหลับ สติไม่มี ลมหายใจเข้าออกยังมีอยู่ คุณก็ปฏิบัติไม่ได้
ใช้ใหม่ สติมันคุมไม่ได้แล้ว มันไม่รู้เรื่อง แต่ลมหายใจยังมี มีแต่อานาปานะ
แต่สติไม่มี คุณก็ปฏิบัติไม่ได้ เพราะฉะนั้นตราบที่คุณมีอานาปานะและมีสติ
คุณปฏิบัติธรรมได้ทุกที่ในที่ทุกสถาน ไม่ต้องแบ่งเวลาต่างหาก ไม่ต้องหลีกเลี่ยง
ปลีกตนออกไปจากการงานหรือชีวิตปกติ เพราะในคำสอน มรรคองค์ ๘
มีประธานคือสัมมาทิฐิ มีสัมมาวายามะกับสัมมาสติ ช่วยสัมมาทิฐิแล้ว
ตัวปฏิบัติต่างๆให้เป็นสัมมาให้ได้ก็คือ สังกัปปะ วาจา กัมมันตะ อาชีวะ

อาตมาจะไม่มรรค ๘ ให้ฟังก่อนสำหรับผู้ไม่รู้ ๑.สัมมาทิฐิ
๒.สัมมาสังกัปปะ ๓.สัมมาวาจา ๔.สัมมากัมมันตะ ๕.สัมมาอาชีวะ
๖.สัมมาวายามะ ๗.สัมมาสติ ๘.สัมมาสมาธิ “สัมมาสมาธิ” นี้ เกิดเพราะ
ปฏิบัติมรรค ๗ องค์นี้ ตัวสัมมาสมาธิเองไม่ต้องปฏิบัติ เราปฏิบัติมรรค
ทั้ง ๗ องค์นี้แล้วจะเกิด “สัมมาสมาธิ” ขอให้ปฏิบัติจนเป็นผลเอกัคคตา
นั่นคือจิตจะเจริญสู่สัมมาสมาธิ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในมหาจัตตาริสกสูตร
ไปอ่านดูในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ไปจนจบข้อ ๒๘๑

๓๖ สมณะโพธิรักษ์

เถรวาทไม่เอามาสอนกัน เลยเขียน สมาธิก็ไปนั่งหลับตา สะกดจิต ให้เกิดสมาธิ ไม่ใช่เกิดจากปฏิบัติมรรค ๗ องค์ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้หรอก พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเลยว่า มรรคทั้ง ๗ นี้แหละจะทำให้เกิดเอกัคคตา เรียกว่า อริโย สัมมาสมาธิ เป็นสมาธิของพระอาริยะ ที่เป็นของพุทธโดยเฉพาะ ส่วนนั่งหลับตานั่นมันสมาธิของฤๅษี พระพุทธเจ้าออกไปตั้งแต่แรกๆ ไปเจออาฬารดาบส ไปเจออุทกดาบสก็พากันนั่งหลับตา ทำได้จนถึงอรูปรมาณ อาฬารดาบส ก็สอนไปจนกระทั่งถึงอาภิณัจฉญาณุตตะ ส่วนอุทกดาบสสอนถึงเนวสัญญานาสัญญาุตตะ เป็นอรูปรมาณ ฌาน ๗ ฌาน ๘ พระพุทธเจ้าทรงเรียนรู้แล้ว ก็เห็นว่าไม่ใช่ทางพาบรรลุ ท่านก็ปฏิเสธ เขาสอนมาเก่าแก่ นั่งหลับตาสมาธิอยู่เต็มป่า เดียวนี้ก็ยังมียู่ทั่วโลก

พระพุทธเจ้าก็บอกอันนี้ไม่ใช่ทาง แต่เสร็จแล้วทุกวันนี้เราก็กลับมาหลงว่า อันนี้คือทาง แต่เราจะศึกษาประกอบก็ได้ ศึกษาเจโตสมถะ การปฏิบัติที่ได้ผลอย่างนี้ท่านเรียกว่าเจโตสมถะ ก็มีประโยชน์ อาตมาไม่มีเวลาจะอธิบายประโยชน์อันนี้แล้ว ก็ขออธิบายเนื้อหาวิธีปฏิบัติธรรมของพุทธให้แก่พวกเราไป เพราะฉะนั้นอนานาปานสติก็ดี สติปัฏฐาน ๔ ก็ดี ไม่ใช่คนละเรื่อง เรื่องเดียวกันทั้งหมด และปฏิบัติทุกเวลาได้ ไม่ต้องปลีกเวลา หรือต้องแยกตนจากการมีชีวิตสามัญจริงๆ

หนึ่ง ระวังความคิด

เมื่อเรามีสัมมาทิฐิ รู้ดีแล้ว เข้าใจดีแล้ว ก็ใช้สัมมาวายามะกับสัมมาสติ คือมีความพยายามกับมีสติห้อมล้อม ท่านใช้คำว่าห้อมล้อม อาตมาใช้คำว่า เป็นอัครวิญญู ช่วยกันทำงาน จะทำอะไรก็สั่งวร เวลาจะ

ดำรินึกคิด สังกัปปะมันจะดำริเริ่มต้นจะคิด จะนึก ตรรกะ วิตรกะ สังกัปปะ อับปะนา พยัปปะนา เจตโส อภินิโรปะนา วจีสังขารา (ความตริก ความวิตก ความดำริ ความແ່ว ความແ່ว ความบ่กใจ วจีสังขาร จากพระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๖๓) เราก็ปฏิบัติให้เกิด“สัมมาสังกัปปะ” นี่คือนองค์ธรรมทั้ง ๗ ของอริยจิตสิกขา ส่วนอริยปัญญาสิกขาก็อยู่ในองค์ธรรม ๖ ของ “สัมมาทิฎฐิ” อาตมาไม่ขยายละเอียด มันจะมากจะยาว

ให้รู้ว่าอารมณ์เราคิด มันเริ่มดำริ นี่มันคิดไปทางกาม เรียกว่า กามสังกัปปะหรือกามวิตก นี่มันดำริเกิดกาม เมื่อเรียนรู้อะไรเกิดญาณ จะเกิดปัญญา ญาณปัญญาความเฉลียวฉลาด รู้ปรมัตถ์ เป็นญาณปัญญา ในระดับอารยบุคคล ศาสนาพุทธต้องรู้ตนเอง คนอื่นจะมารู้แทนเราไม่ได้หรือ นี่..โรคะเราเกิดแล้ว เราต้องรู้ของเราเอง รู้ทันที อ้อ..นี่เราเกิดโรคะแล้วนะ เราเกิดโทษะแล้ว โอ้โฮ..ตอนนั้นมันร้อนขึ้นหน้าเลย มันเกิดอาการแล้วนี้ โทสะโกรธแค้นเคืองพยายาม อ่านอาการมัน จะเกิดโทษะ พยายามอุปนาหะ มันมีอาการต่างกันทั้งนั้น

อาตมาไม่มีเวลาอธิบายรายละเอียดพวกนี้ในที่นี้ ถ้าใครใคร่ศึกษาก็มา อาตมามีอะไรที่จะอธิบายให้ฟังอีกเยอะ อาตมาว่าอายุ ๓๐๐ ปี ก็คงอธิบายไม่หมดจริงๆ ทุกวันนี้ก็ยังอธิบายกันอยู่ ยังไม่หมดเลย เขียนบ้าง พูดบ้าง อธิบายไป ละเอียดลึกซึ้งหลากหลายเข้าไปเรื่อยๆ

เมื่อเราสังวรระวัง ๑.ความคิด ดำรินึกคิด มันคิดไปในเชิงกาม เรียกว่ากามสังกัปปะหรือกามวิตก คิดไปทางพยายาม เรียกว่าพยายาม-วิตก หรือพยายามสังกัปปะ คิดไปในทางเบียดเบียน เรียกว่าวิหิงสวิตก หรือวิหิงสาสังกัปปะ เบียดเบียนตัวเองก็ตาม เบียดเบียนผู้อื่นก็ตาม มันไม่ดี ทั้งกามทั้งพยายามทั้งเบียดเบียนอะไรก็ตามไม่ดีทั้งนั้น เพราะฉะนั้น

อย่าไปเบียดเบียนใคร แม้แต่ตนเองก็อย่าเบียดเบียน ตนเอง ก็ต้องเรียนรู้ให้ลึกซึ้ง ท่านสรุปเอาไว้สั้นๆ เท่านั้นเอง

หลักๆก็คือ กาม พยาบาท ส่วนรายละเอียดต่อจากกามพยาบาทก็คือ เบียดเบียน เบียดเบียนตน เบียดเบียนผู้อื่น สืบต่อเวรภัย ไม่จบไม่สิ้นนั่นเอง มิจฉาสังกับปะ มีอยู่ ๓ อย่าง คือ ความดำริในกาม ความดำริในพยาบาท และความดำริในความเบียดเบียน

สอง ละมิจฉาวาจา

ที่นี้ล้มมาวาจา เว้นจากมิจฉาวาจา ๔ ไม่พูดโกหก พูดส่อเสียด พูดหยาบ พูดเพื่อใจ ก็พยายามเรียนรู้ อย่างนี้มันโกหกแะะ อย่างนี้มันหยาบแะะ บางครั้งบางครั้งพูดไอ้ทำไอ้โง่ก็ไม่ใช้หยาบหรือก อาตมาพูดขณะนี้ก็ไม่ได้ถือว่าหยาบ เพราะอาตมาไม่ได้พูดด้วยกิเลส เข้าไปร่วมกับคำว่าทำว่าโง่อะไร คำว่าทำนี่เป็นสิ่งที่สื่อให้รู้ว่า สิ่งนั้นคุณควรจะต้องรู้ทัน แล้วอย่าให้มันเกิด ทั้งเราและเขา เป็นการอธิบายหรือเป็นการพูดเตือนคน เอาละ.. อาตมาก็คงจะอธิบายรายละเอียด ย่อยๆ พวกนี้ลงไปไม่ไหว

สรุปว่าต้องรู้จักภาษาคำพูด ๑.โกหกนั้นแน่นอน ไม่ต้องอธิบาย ๒.หยาบ ๓.ส่อเสียด ส่อเสียดคือพูดให้ข้างนี้โกรธกับข้างนั้น ข้างโน้นโกรธกับข้างนี้ ให้เขาทะเลาะกัน ไม่เกิดความสงบสุข หนังสือพิมพ์นี้ตัวดีนัก นักข่าวนี้ระวังดีๆเถอะ ซอบไปเอาคำจากปากข้างนี้มาลง แล้วไปเอาจากปากข้างโน้นมาลง ไอ้ที่เป็นข้อขัดแย้งกันนั้นแหละ ถ้าทำให้เกิดเกลียด เกิดโกรธกันขึ้น เกิดทะเลาะกัน ท่านเรียกว่าส่อเสียด เอาละ..ถ้าจะว่าเอาความมาเปิดเผยให้กระจ่าง เอาคำอันนั้นมา เอาคำอันนี้มาเพื่อรายงานข่าว เพื่อที่จะให้คนรับรู้เนื้อหา ก็ต้องพยายามใช้ศิลปะในการเขียนอย่าง

สำคัญจริงๆ ไม่เช่นนั้นกลายเป็นช่วยเขาให้โกรธกันให้ทะเลาะกัน นักข่าว
ผู้มีส่วนทำจริง ก็เป็นกรรมที่ทำแล้วของคนนั้นจริงๆ ระวังเถอะหาข่าวให้ได้
จะต้องให้เป็นข่าวให้ได้ คุณจะได้เขียนข่าวทุกวัน วันนี้ไม่จบ สองวันก็ไม่จบ
ยิ่งคนดังด้วย แล้วคุณก็ขายข่าวกินไป ๕ วัน ๘ วัน เดือนหนึ่งด้วย
โอ้ย..สบาย มีข่าวเขียนหากิน ระวังดีๆแล้วกัน ไม่เช่นนั้นจะเป็นการส่อเสียด

คำส่อเสียด อย่าพูด คำเพื่อเจ้อ ก็อย่าพูด คำเพื่อเจ้อ คือ พูดแล้ว
ไม่มีผล ไม่มีประโยชน์แก่คนฟังเลย เช่น ต่อให้คุณพูดสาระ พูดวิชาความรู้
เยี่ยมยอด แต่คนฟังฟังไม่รู้เรื่อง ฟังแล้วหลับหมดเลย คำพูดนั้นคือคำ
เพื่อเจ้อ ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ป่วยการกล่าวไปเ๊ย ถึงคำพูดไร้สาระ
พูดอะไรก็ไม่รู้ ไม่เห็นได้เรื่อง ไม่เห็นจะมีคุณค่าอะไรเลย บ้าๆ บอๆ
นี่มันคำเพื่อเจ้อเนออยู่แล้ว แม้ต่อให้เป็นคำพูดมีสาระ แต่คนไม่รู้เรื่อง
ไม่เหมาะสมกับบุคคล คำนั้นก็เพื่อเจ้อ

นักรู้ชอบอวดชอบโอ้ ชอบแสดงธรรม ชอบพูดของโก้ๆ หลูๆ แต่คนอื่น
ฟังแล้วไม่รู้เรื่องเลย คุณก็บ๊ายอยู่คนเดียว เพื่อเจ้ออยู่คนเดียว เขาฟังแล้ว
เขาก็ไม่รู้เรื่อง บางทีเขากลัวคุณ เขาก็ต้องจำนนฟัง ไม่รู้เรื่อง เอ็งเป็นนาย
เอ็งก็พูดเอา คนต้องเคารพนับถือด้วยมารยาท แต่ไม่รู้เรื่อง คนปาฐกถา
คนบรรยาย คนเทศน์ก็เทศน์ไป ข้ายิ่งใหญ่ ข้ำสูงส่ง แต่แท้จริงคำพูดนั้น
ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย ไม่รู้เรื่อง ก็ให้ระวัง เสียเวลาเปล่า คำเหล่านั้น
คือคำเพื่อเจ้อ

สาม ตรวจตรากัมมันตะ

กัมมันตะคือกรรมทั้งหลาย เราต้องตรวจว่ามันมีกิเลสอะไรไป
ประกอบ ๑.ในความคิด ๒.ในคำพูด ๓.ในกรรมการกระทำ มีกิเลส

๔๐ สมณะโพธิรักษ์

อะไรไปร่วมในการกระทำ มิจฉา ๓ ในกัมมันตะ มี ๑)ปาณาติบาต ๒)อทินนาทาน ๓)กาเมสุมิฉาจาร จำไม่ยาก กัมมันตะ ๓ ก็คือศีล ๓ ข้อนี้เอง ศีลข้อ ๔ ก็อยู่ในมิจฉาวาจา ๔ นั้นแหละ ศีลข้อ ๕ ก็อยู่ในดำริ ๗ แล้ว อยู่ในสังกัปปะ

ข้อที่ ๑ ปาณาติบาต ทำร้ายสัตว์อื่น แม้แต่คนนี่แหละสัตว์ที่ไม่นำไปทำร้ายเขา อย่าไปทำร้ายเขา ทำให้เขาตกต่ำ ปาณาติบาต ตกร่วงตกต่ำ อย่าไปทำให้เขาตกต่ำแม้ชีวิต แม้แต่คุณความดี ให้เขาตกต่ำในคุณความดี ปาณาติปาตะ ปาตะแปลว่าตกร่วง ให้ชีวิตเขาตกต่ำ ให้ตกร่วง ให้ถึงตาย นั้นแน่นอน ชัดอยู่แล้ว หยาบเบื้องต้น ให้เขาตกต่ำตกร่วงไปจากกุศล ก็บาปทั้งนั้น

ข้อที่ ๒ อทินนาทาน อย่าไปเอาของที่ไม่ใช่ของเรา หยาบถึงขนาดลักของเขา ขโมยของเขา อย่างนี้เป็นต้น อันนี้ต้นๆ กฎหมายก็ห้ามอยู่แล้ว หยาบๆแค่นี้ ลึกซึ่งกว่านั้นก็ไม่เอาของเขาในกรรมที่ไม่ดี เช่น ไม่เอาของเขาด้วยเล่ห์กล แม้ด้วยความเฉลียวฉลาดแกมโกง ด้วยวิธีการให้ได้เปรียบ ด้วยอะไรก็แล้วแต่ ที่เป็นการเอาเปรียบ ก็อกุศลทั้งนั้น ดังนั้นแม่เราไม่เอาของเขาอย่างลักขโมย ของที่ไม่ใช่สิทธิของเราก็ไม่เอาแล้ว เรายังแถมรู้จักทานของของเราให้เขาไปได้ มีกัมมันตะ มีการกระทำเป็นการให้ เป็นการเสียสละ นี้กุศล

ข้อที่ ๓ กาเมสุมิฉาจาร กามตั้งแต่เรื่องผู้หญิงผู้ชาย ราคะจนกระทั่งถึงเรื่องรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส กามคุณ ๕ เราจะติดในรูป ติดในรส ติดในกลิ่น ในเสียง ในสัมผัส เรียนรู้กิเลสเหล่านี้ กามารมณ์ กามคุณ ๕ ก็ต้องลดๆๆๆ รู้จักกิเลสพวกนี้จนถึงรายละเอียดของกามต่างๆ นี้กัมมันตะ

สี่ ประกอบสัมมาอาชีวะ

สัมมาอาชีวะ คือ การละเว้นจากมิจฉาอาชีวะ ๕ ได้แก่ กุหนะ ลปนา เนमितตกตา นิเปลิกตา ลาภานะ ลาภัง นิชิตังสนตา

๑) กุหนานี้ เป็นความทุจริตหยาบ ปลิ้น จี้ ฆ่า อะไรก็แล้วแต่ ทุจริตหยาบ คุณรู้ทั้งนั้นแหละ มันไม่ใช่ของยากอะไรหรอกสำหรับชั้นหยาบ ของมิจฉาอาชีวะ เพราะฉะนั้นทุจริตด้วยกาย ด้วยวาจา หยาบ หรือ ละเอียด จนกระทั่งในใจก็ต้องเรียนรู้ กุหนาก็ดี ลปนาก็ดี ว่าหยาบอย่างไร ทำอาชีวะใด ที่เป็นอาชีวะทุจริตอยู่ทั้งหลายแหละ เลิก

๒) ลปนา ทุจริตหยาบรองลงมา ใช้เล่ห์ใช้กลใช้หลอก ลปนา แปลว่า พุดทุจริต พุดไม่ดี ใช้วาจา มีเล่ห์เหลี่ยมเล่ห์กล เอาเปรียบเอารัดหยาบ ที่ก็รู้ว่าได้ว่าทุจริตหยาบชั้นรองจากหยาบใหญ่ ก็ต้องเลิก

๓) เนमितตกตา ยังหลอกหลวงตลบตะแลง เนमितตกตาแปลว่า ผู้ทำนาย ยังเลื่องๆ เช่น เราเจตนาจะเลิกจะละอย่างโน้นอย่างนี้ เราก็ยังไม่แน่ ไม่จริง เสร็จแล้วเราก็เปลืองพลาเสียทำ นี่คือสำหรับตน ยังไม่แน่ ยังไม่ถูกเติม เนमितตกตา ท่านแปลว่า การพุดล่อให้เห็น ผู้ทำนายโชคชะตา คือไม่แน่ ยังไม่จริง ยังผิดได้พลาดได้ ในพระไตรปิฎกท่านแปลเอาความว่า ตลบตะแลง ยังเป็นการตลบตะแลง ยังเป็นการกลับลอก ยังเป็นการไม่จริง เราตั้งใจทำดี แต่เสร็จแล้วก็ยังอ่อนแอ ทำดียังไม่ได้ ยังไม่สำเร็จ จะเป็น อาชีวะ จะเป็นสิ่งที่ทำมา เลี้ยงชีพเลี้ยงชีวิตใต้อุบัติก็ตาม ถ้ายังตลบตะแลง อาชีวะนี้มันก็บาปอยู่ สิ่งอย่างนั้นก็ยังไม่ดี ต้องทำให้ตรงให้เต็ม นี่คือนะเนमितตกตา

๔) นิเปลิกตา อาชีวะมอบตนในทางผิด ในพระไตรปิฎกท่านแปลว่า อย่างนั้น ท่านแปลเอาความ อันนี้ก็สูงขึ้นมาจากเนमितตกตา ทุจริต

๔๒ สมณะโพธิรักษ์

อย่างหยาบก็กุหนา เราไม่ทำแล้ว พุจริตชั้นลพนาหลอกหลวง ก็ไม่ทำแล้ว ทั้งอ่อนแอนเมิตตกตาตลบตะแลง ไม่ถูกแน่ ก็ไม่แล้ว แข็งแรงแล้ว ลำเร็จแล้ว ทำดีสะอาดได้บริสุทธิ์ แต่เรายังมอบตนเป็นมือเป็นไม้ เป็นคนที่ช่วยเขาทำชั่ว บริษัทนี้ก็ยังกินยังโกง เราก็ไปเป็นคนรับสินจ้าง ทำรายรับ รายได้ส่วนแบ่ง ปลาอยู่ในข้อง คุณเป็นปลาสะอาดตัวเดียว อยู่ในช่องที่มี แต่ปลาเน่า คุณก็เน่ากับเขาด้วย อาชีพที่ยังนับว่าเป็นมิจฉาชั้นนี้ เรายัง ตกอยู่ในค่ายกลที่เขาไม่สุจริต

เราสะอาดบริสุทธิ์อยู่คนเดียวในบริษัท เขาพุจริตกันทั้งนั้น ก็เท่ากับ เรามอบตนในทางผิด เพราะคุณก็รับส่วนมาจากเงินพุจริต เงินนั้นก็มีส่วน เปื้อนมาด้วยทั้งนั้น เรายังไปช่วยเขาทำอยู่ รับรายได้มาจากเขาอยู่ แบ่งส่วน มาจากเขาอยู่ แม้เราจะไม่ได้พุจริต เราทำส่วนที่สะอาด แต่เราก็ยังร่วมอยู่กับบริษัทที่พุจริต อย่างนี้ก็ยังไม่ว่า มิจฉาอาชีพะชั้นที่ ๔ ยังไม่ใช่สัมมาอาชีพะ ถึงจะไม่ได้หยาบอย่างชั้น ๑-๒-๓ พันมิจฉาชีพอย่างนั้นได้แล้ว ชั้น ๔ นี้ ก็ยังต้องให้พัน

ผู้ที่มีภูมิขั้นพันอาชีพนิปเปลีกตานิ คือตนเองสุจริตได้แล้ว เราก็ มักน้อยสันโดษได้แล้วพอตัว ถ้าภูมิถึงขั้นอนาคาริกชนก็จะไม่สบายใจ หากยังร่วมอยู่กับคนผิด มันก็ยังเปื้อน จึงอยู่อย่างคนสะดุ้งใจ นี่อาชีพ นิปเปลีกตานิเปลีกะ แปลว่า การเล่นกล การไม่สบายใจ ผู้สุจริตที่อยู่ใน หมุ่มผู้ไม่บริสุทธิ์ เราก็ยังเหมือนมีส่วนหลอกผู้อื่นอยู่ เหมือนคนเล่นกล อาชีพขั้นนี้ก็ยิ่งถือว่า เป็นมิจฉาชีพ ยังไม่บริสุทธิ์

๔) มิจฉาชีพขั้นสุดทำยปลายยอดนั้นสูงยิ่ง ลาภานะ ลากัง นิชิคิงสนตา ยังเป็นอาชีพที่มีลาภแลกลาภอยู่ กล่าวคือ ยังทำอาชีพ ที่แลกลาภคินมา ให้แก่ตนอยู่ โดยเอาของแลกของก็ตาม หรือเอาแรงงานแลกลาภก็ตาม

ถ้ายังทำงานแล้วรับรายได้คืนมาให้แก่ตนอยู่นั่นเอง โอ้โห!..เจ้าพระคุณเอ๋ย พระพุทธเจ้าทำไมโหดขนาดนี้ ทำงานมีเงินเดือน มีรายได้ ก็ยังไม่พ้น มิจฉาอาชีวะ ยังเป็นมิจฉาชีพอยู่ โอ้โฮ.. สะอึกใหม่ ถ้าคนยังทำงาน มีเงิน มีรายได้ แลกเปลี่ยน ลาภณะ ลาภัง นิชิคิงสนตา แปลว่า ยังมีลาภแลกแลก ใช้แรงงานแลกเงิน เอาความรู้แลกเอาเงิน ทำงานมีรายได้ แลกกลับ ไม่ทำงานฟรีนั่นเอง ยังเป็นมิจฉาชีพในข้อที่ ๕ ถึงกั้นใหม่ นี่คือการสาธุการ ทำได้ใหม่ พ้นมิจฉาชีพปานฉะนี้ ได้ไหม?

นี่คือการสาธุการพระพุทธเจ้า เรามาพิสูจน์ธรรมะของพระพุทธเจ้า ทุกวันนี้ก็ยังสำเร็จ ยังทำได้ เป็นอภาลิโก แม้พ้นมิจฉาชีพขั้นที่ ๕ เป็นคนทำงานฟรี ก็ยังพิสูจน์ธรรมพระพุทธเจ้าได้จริง อาตมาภูมิใจ โอ้โห..ท่ามกลาง คนหน้าเลือด ท่ามกลางความกระหึ้นกระหือรือ ทุนนิยมจัดจ้าน บริโภค-นิยมจัดจ้าน คนยังอุตส่าห์หลุดพ้นออกมาทางนี้ มาทำงานฟรี ไม่เอา สิ้นจ้างรายได้ มากินมาใช้ร่วมกัน มาทำสัมมาอาชีวะกันอย่างพ้นมิจฉาอาชีวะ ทั้ง ๕ ถึงขั้นพ้นการมีลาภแลกแลก ก็อยู่ได้โดยไม่ต้องรับลาภแลกคืน โอ้โห! มันชื่นใจจริงๆ

คนช่วยเหลือแก้ปัญหาความยากจนได้

ธรรมะพระพุทธเจ้าทำให้สังคมดีขึ้นได้จริงๆ ช่วยสังคมมหาคาล ช่วยมวลมนุษยชาติ พหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ จริง พวกเราไม่สะสมและไม่กอบโกย พยายามสร้างแล้วก็สละ สภาพล่อง ของสังคมตรงนี้ดีขึ้น พุดกันปาวๆ นักเศรษฐศาสตร์จะแก้ไขสภาพล่อง โศกนี้แก้ไขโดยธรรมโดยสัจจะ แก้ไขให้อยู่ทุกวัน ช่วยอยู่ทุกวัน ไม่ได้เป็นคน กักตุน ไม่ได้เป็นคนกอบโกย มีแต่สละ ทำมาๆๆๆ เอาไว้แต่หน่อย

อัปปีจจะ สร้างขึ้นมากมาย แล้วให้มากมาย ไม่กักตุน ไม่สะสม ปล่อยให้
สละออกไป ให้ไป

คนหารายได้ให้ตัวเองวันหนึ่งเท่านั้นเท่านี้ วันละล้าน อาตมาก็สมมุติให้ฟังมาแล้ว แล้วก็จริงด้วย ทุณนิยมสมัยนี้ดูตกหนักโหดมาก คนได้รายได้วันละล้านบาทนั้นก็ว่ามากแล้วนะ เมืองไทยทุกวันนี้
อย่าว่าแต่วันละล้านเลย คนที่มีรายได้ภายใน ๕ ปี ได้กว่า ๕๐,๐๐๐ ล้าน
เขาก็มีกัน จริงๆแล้ว เขาจะได้วันละเท่าไร? คุณหารดู เลขคณิตง่ายๆ
โลกทุณนิยมเขาก็ทำอย่างนี้ พันล้านหมื่นล้านที่เขาเอาไปไว้เป็นของเขานั้น
เขาไม่เอาไปทิ้งไว้เปล่าหรอกนะ เขายังเอาไปซื้อหุ้่น กิจการที่มันดีๆ
เอาไปลงทุนอันนี้ไว้ เอาไปทำนั่นทำนี่ เอาไปออกดอกออกผลเพิ่มขึ้นอีก
นั่นเอง ดูดยิ่งกว่าดูดยุติ ก็แค่คุณเอาไปกักไว้เฉยๆ ฝังดินไว้ สภาพคล่อง
มันก็เสียแล้ว ยังไม่พอ คุณยังเอาเงินไปต่อเงินมาเพิ่มอีก ต้องไป
รีดนาทาเร้นมนุษย์ ชับซ้อนเข้าไปอีกในสังคม นี่คือนโยบายของทุณนิยม
โหดสุดมหาโหด อภิปรามมหาโหดเลย โลกไม่มีขีดจำกัด

เพราะฉะนั้นจะแก้ไขได้ด้วยการรู้จริง พวกเราที่อาตมาว่าจริงใจ
อาตมาก็จริงใจ จะมาเอาอะไร เกิดมามีชีวิต มันไม่ได้เป็นของเราเลย แล้ว
มันก็ทำให้เราโง่ ทำให้เราหลง ทำให้เราติด ทำให้เราหลง ทำให้เรา
นิสัยเสีย ไปติดของราคาแพงของราคาสูง สารระมันมี เสื้อผ้าแคใส่กันร้อน
กันหนาว กันแมลงสัตว์กัดต่อย กันอุจาด ก็ต้องไปตกแต่ง แถมหลอกล่อ
ให้แพงแล้วก็มอมเมากันให้หลงใหล ติดยึด ผมเผ้าก็วุ่นวายกับมัน หลอกล่อ
กันจนมลายไปหมด ยิ่งหลอกกันเหลือเกิน แม้แต่เรื่องผมเผ้าโอโห!..ทำผม
ทำผมพิลึกพิเรนทร์ ทำอะไรต่ออะไร แล้วก็บอกว่า ฉันทันสูง ฉันท้องทำ
อย่างนี้ ฉันท้องต้องเข้าสังคมนั้นสังคมนี้ ต้องหรุ ต้องใหญ่ ต้องโก้

ต้องตกแต่ง ต้องโน้มน้าวนี้ ชั้นสูง หลอกกัน มอมเมากัน แล้วก็หลงไหล
ได้ปลื้มว่า ไฮโซไฮเซออร์

นี่โลก โลกไฮโซไฮเซออร์ เชื่อ ติด ถือ ต้องทำ ไม่ทำไม่ได้ จะตาย
ชักดิ้นชักงอ เป็นการสร้างจิตให้โง่ให้หลงผิด ให้เข้าใจผิด แล้วก็เปลือง
ก็ผิดพลาดก็ทำลาย เงินทองแทนที่จะเอามาเป็นเครื่องใช้ทดแทนค่า แล้วก็
ดำเนินเศรษฐศาสตร์ คือ เหลือให้ความเป็นอยู่ทั่วถึงกัน ผู้มีความรู้
ความสามารถมากก็เสียสละช่วยผู้มีความรู้ความสามารถน้อย สังคม ก็
จะเป็นอยู่สุข แต่เศรษฐศาสตร์ทุนนิยมไม่คิดเช่นนั้น ใครเก่งต้องเอามา
ใครเป็นเบี้ยล่างก็ต้องแพ้และทุกข์ทรมานใหม่ไป เหตุเพราะกิเลสคน
มันไม่ลดจริงๆ ไม่ใช่เพราะไม่มีความรู้ความสามารถ

อาตมาเคยเขียนไว้ในหนังสือเศรษฐศาสตร์เชิงพุทธ ถ้าเศรษฐีใน
ประเทศไทยเอาเงินออกมา บางคนมี ๒๐,๐๐๐ ล้าน บางคนมี
๓๐,๐๐๐ ล้าน บางคนมีเกินกว่า ๕๐,๐๐๐ ล้าน ลักสิบัติตระกูล ที่มีเงิน
เกินกว่าหมื่นล้าน เอามา ขอคืนมาให้สังคม เหลือไว้คนละหมื่นล้านก็พอ
หมื่นล้านกินทั้งชาติไม่หมดหรอก ก็จะได้คืนมาเป็นหลายแสนล้าน แล้วเอา
มาหารแบ่งให้คนจน พลเมืองในประเทศไทย บ้านไหนที่มีเงินติดบ้าน
เกินหมื่นบาทไม่ต้องให้เขา ไปตรวจสอบเลย ๖๓ ล้านคนในประเทศไทย
คนที่ไม่มีหนี้หรือมีเงินติดบ้านหมุนเวียนใช้ถึงหมื่นบาทขึ้นไป ไม่ต้องให้เขา
คนไทยที่ไม่มีหนี้และมีเงินไม่น้อยกว่าหมื่นบาทขึ้นไป หมุนใช้อยู่ในชีวิต
ประจำวันจะมีถึง ๒๐ ล้านคนหรือ? อาจจะถูกว่า ๓๐ ล้าน เอาเถอะ
เหลืออยู่ ๓๐ กว่าล้านคน เอาเงินจากเศรษฐีมา แจกให้คนเหล่านี้ คนใน
ประเทศไทยจะล้มตาอำปากกันบ้าง คนไทยมีเงินหมื่นบาทขึ้นไปกันทุกคน
แก้ปัญหาความจน ที่พูดแบบนี้ เพื่อให้เห็นง่าย ๆ ในเรื่องการสะพัดเงิน

๔๖ สมณะโพธิรักษ์

เท่านั้น ยอมคายไทม์ละ ท่านเศรษฐีทั้งหลาย เชื่อใหม่ว่าไม่ยอมหยอก เพราะคนไม่ปฏิบัติโลกุตรธรรมของพระพุทธเจ้าจริง ไม่มีวันพอหยอก

ถ้าคนมาปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าให้สัมมาทิฏฐิจริง บรรลุธรรมจริง ลดกิเลสได้จริง ก็จะมีใจมาเสียสละ ก็จะมีใจไม่สะสม ใจไม่โลภโมโหสัน ไม่กอบโกย ล้างกิเลสออกก็จะมีปัญญาแท้ หรือมีญาณทัสสนะ รู้จักความเป็นคนได้จริง ว่าเกิดมาทำไม เกิดมาจะเป็นคนมีประโยชน์ เป็นคนประเสริฐจริง คืออย่างไร?

ศึกษาชีวิตให้จริงเถิด พระพุทธเจ้าท่านศึกษามาตลอด กว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้า ท่านก็เกิดเป็นคนเหมือนเรา ชาติแล้วชาติเล่า ท่านศึกษามา นับชาติไม่ถ้วนในความเป็น“คน” สุดท้ายท่านก็มาเป็นคนจน แล้วก็มาสอนให้ลดให้ละ ให้มา“จน”กันอย่างผู้ประเสริฐ

อย่าพากันหัด“สะสม”เลย พยายามหัด“สละออก”เถิด แล้วก็พยายามรวมตัวกัน เป็นกลุ่มคนที่เป็นพุทธบริษัท ๔ มีระบบอย่างที่อาตมาพามา ทำระบบสาธารณโภคี บุญนิยมเนียะ มันอยู่รอดแล้ว มันอยู่อย่างดี อย่างสง่าผ่าเผย อย่างประเสริฐจริงๆด้วย

ทุกคนพึงธรรมวันนี้แล้ว ถ้าเห็นว่าการปฏิบัติธรรมแล้วดำเนินชีวิตไปทางนี้พาไปสู่ดี พาไปสู่เจริญ ก็ต้องศึกษาทำความเข้าใจ พากเพียร ไม่ถ่วงนักรอก กิเลสมันจริง กิเลสมันบงการคน เพราะฉะนั้นเราต้องศึกษาพากเพียรลดกิเลส สู้ให้มันได้ ฆ่ากิเลสให้ได้ แล้วชนะยิ่งใหญ่ที่สุด คนไปรวย ไม่ยาก อาตมาพูดจริงๆ มันไม่ยากหรอกที่จะไปรวย คนดีก็รวยได้ คนไม่ดีก็รวยได้ การรวยเป็นเรื่องสามัญ แต่มาเป็นคนจน ผู้ประเสริฐ นี่ไม่สามัญ เป็นอาริยบุคคลตามพระพุทธเจ้านี้ ยาก เพราะต้องเป็นคนดีด้วย และต้องจนด้วย คนจนที่ดีของพุทธ เป็น“คนจน

มหัศจรรย์” เพราะขยัน มีความรู้ ความสามารถ อดทน กล้าหาญ อุทิศสภาวะ เสียสละจริงใจ ไม่เสียสละซ่อนเชิงโลกยิ่งขึ้นๆแน่ คนจนที่เป็นอาริยะ จึงชื่อว่าคนจนมหัศจรรย์ จะเป็นคนสร้างสรรเสียสละอยู่ในโลก เป็นคนจนที่แสนสบาย ไม่ต้องไปทำบาปทำเวร มีแต่ทำบุญทำกุศล ไม่ต้องทุกข์ ไม่ต้องร้อน มีแต่ภาคภูมิใจ ไม่มีเสียใจ ไม่มีเจ็บใจ แม้จะเสียเปรียบ

โดยลัจจะนั้น จิตใจมันไม่เจ็บไม่ปวดรอก มันไม่มีจริง ๆ เจ็บใจ มันไม่ใช่ความจริงเลยในผู้ถึงปรมาตถ์ อាកารทางใจมันมีเพราะเราเอง คือยังอวิชชาแท้ๆ ถ้ากายเจ็บกายป่วยมันมี เพราะมันเป็นวัตถุธาตุ มันมีเชิงฟิสิกส์ มีความร้อนแสงเสียงแม่เหล็กไฟฟ้า มันเป็นปฏิกิริยาทางฟิสิกส์ มันก็ร้อนก็เจ็บก็ปวดก็หนักก็เบาได้พระพุทธเจ้าเองตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้ว ก็ยังเจ็บยังปวดร่างกาย แต่เจ็บใจไม่มี ใจเจ็บไม่มี มันเป็นความเจ็บของคนที่ยังอวิชชาจริงๆ เรื่องเดียวกันเจ็บไม่เท่ากัน ไปด่าพระอรหันต์ ด่าเหมือนกันเลยนะ พระอรหันต์ไม่เจ็บใจ ใจคนไปหลงตัวเอง เป็นอัตตาตัวกูของกู พอหมดตัวกูของกูแล้ว ไม่มีเจ็บใจ ไม่มีเจ็บ ใจไม่มีปวด ใจไม่มีเสีย เสียใจ เจ็บใจน้อยใจ แหว่งใจอะไรไม่มี มาพิสูจน์ธรรมชาติของพระพุทธเจ้ากันเถิด

สำหรับตอนนี้ก็คิดว่าได้อธิบายถึงวิธีปฏิบัติ ซึ่งพยายามที่จะเทศน์วิธีปฏิบัติให้มันรวมๆ ไม่ได้เจาะลึกละเอียดไปเท่านี้เอง แต่คิดว่าครบในเรื่องของหลักการใหญ่ๆแล้ว อาตมายังไม่ค่อยได้เทศน์ถึงวิธีปฏิบัติที่มีหลักการรวมๆอย่างครั้งนี้เลย ถ้าเอาไปถอดเทปออกมา จะเป็นโครงสร้างหลักการและวิธีปฏิบัติที่ดี รวมวิธีปฏิบัติซัดๆ เต็มๆ แต่ยังไม่ได้เจาะลึกละเอียดไปถึงขั้นพหุทศนา ๑๐๘ แม้แต่มรรค ๘ มีสัมผัส เป็นอย่างไร มิจฉาทิฎฐิจจะพ้นอย่างไร ลักกายทิฎฐิจจะพ้นอย่างไร อัตตานุทิฎฐิจจะพ้นอย่างไร ยังไม่ได้เจาะรายละเอียดเท่านี้เอง อธิบายให้

ฟังได้แค่นี้ก่อน ใครสนใจก็เชิญ ชีวิตใครก็ชีวิตมัน ชีวิตเกิดมาก็เพื่อตาย มี“กรรม”เป็นทรัพย์ที่แท้จริง ที่จะติดตัวไปมีผล มีอำนาจต่อชีวิตทุกๆชาติ เป็นเสบียงติดตัวคนทุกอัฐภาพแท้จริง คุณจะเกิดที่ชาติก็มี“กรรม”ที่ทำดี ทำชั่วนั่นเองสั่งสมเป็นผลเป็นวิบากต่อตน(อัตถิ สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก) กอบโกยเอาเงินท่วมโลกเพชรนิลจินดาท่วมฟ้าได้ มันก็ได้ ออ้ายในขณะที่มีชีวิตเท่านั้น มันไม่ใช่“ทรัพย์แท้”ที่จะติดตัวเราไป ที่จะมิตุर्थมีประโยชน์ต่อเราไปชั่วกาลนานเลย

ถ้าใครไม่รู้ความจริงนี้ ก็หลงบ้าอยู่กับโลกธรรมนั้นแหละ เป็นวิฆเนสสารแห่งโลกียะ ทำดีหน่อย เป็นกุศลโลกียะก็ได้ขึ้นสวรรค์หน่อย แต่ต้องตกสวรรค์อยู่ดี ไม่เที่ยง ไม่มีสวรรค์นิรันดร์ ต้องตกสวรรค์ ตามวาระของวิบาก ขึ้นสวรรค์ ก็ตกสวรรค์ไปนรก ครั้นตกนรกไปนาน ก็เซ็ดไหลบกกลับมาทำดีขึ้นมาอีก อ้าว..ได้ขึ้นสวรรค์อีก ได้ขึ้นสวรรค์ เหลิงอีก ก็ต้องตกสวรรค์อีก ก็หมุนวนอยู่อย่างนั้นแหละ เรียกว่าวิฆเนสสาร มาเรียนโลกุตระแล้วดับสวรรค์ปิดนรก ไม่มีสวรรค์ ไม่มีนรก ไม่ตกนรก ไม่ขึ้นสวรรค์ หมดสุข-หมดทุกข์ อหุกขมสุขหรืออุเบกขา หมदनรก หมดสวรรค์ เป็นอมตะ ต้องมาศึกษาดีๆ แล้วก็จะรู้สภาวะธรรมว่าเป็นอย่างไร

